BRIGID
KEMMERER
Přeložila Magdaléna Stárková
Přišel čas zachránit království...
ROZVRAŤ
DEN
COO
BOO

Rozvrať den

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmerer
Rozvrať den – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BRIGID
KEMMERER

ROZVRAŤ DEŇ

Přeložila Magdaléna Stárková

COO
BOO

This translation of Destroy the Day is published by Albatros Media (Czech)
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
Text copyright © 2024 by Brigid Kemmerer
Map by Virginia Allyn
Translation © Magdaléna Lüdtke Farnesi, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4371-2
ISBN e-knihy 978-80-267-4370-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4380-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4381-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Věnováno mým klukům,
kteří se mají tak hrozně moc rádi.

KRÁLOVSTVÍ OSTRIÁR

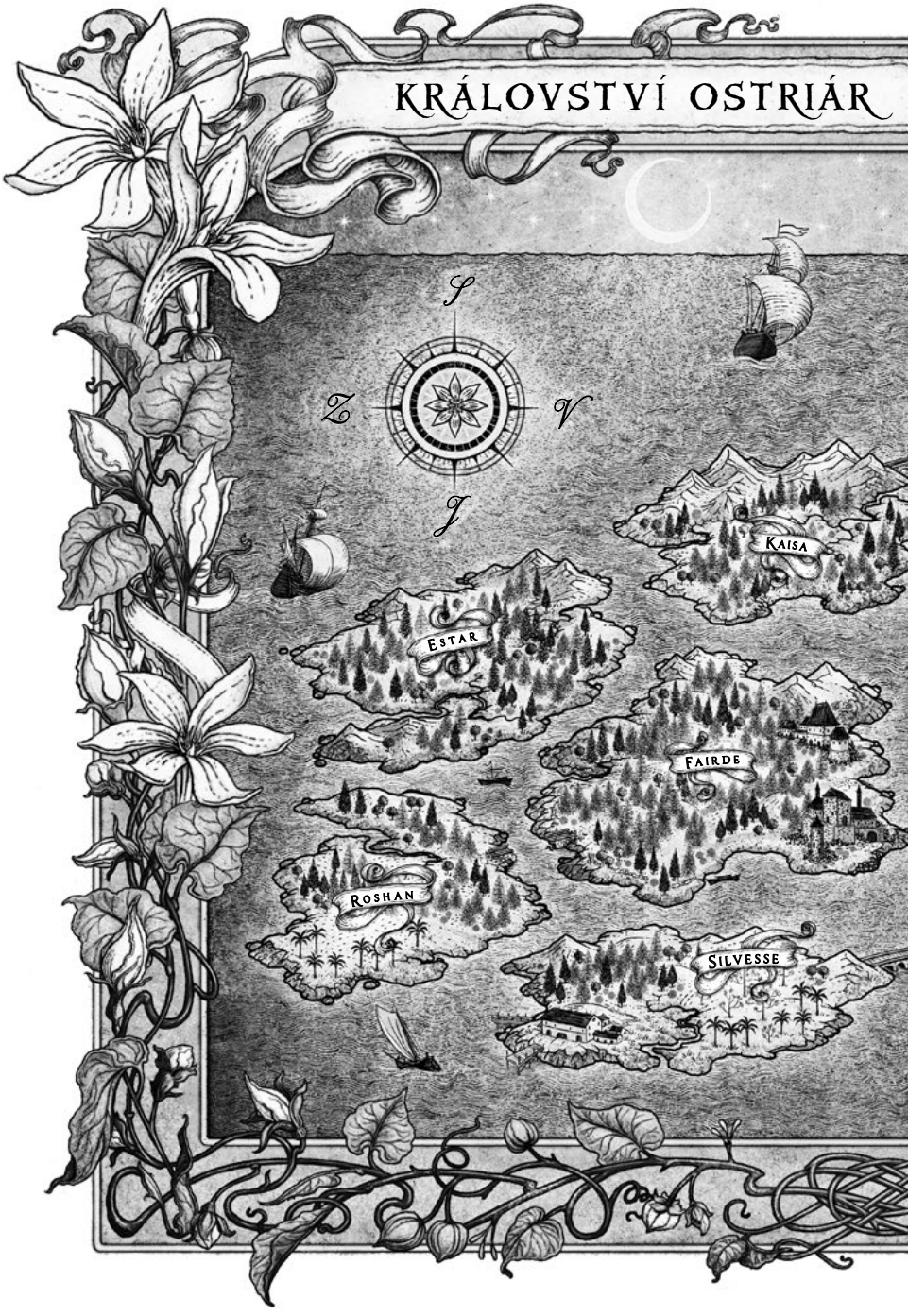

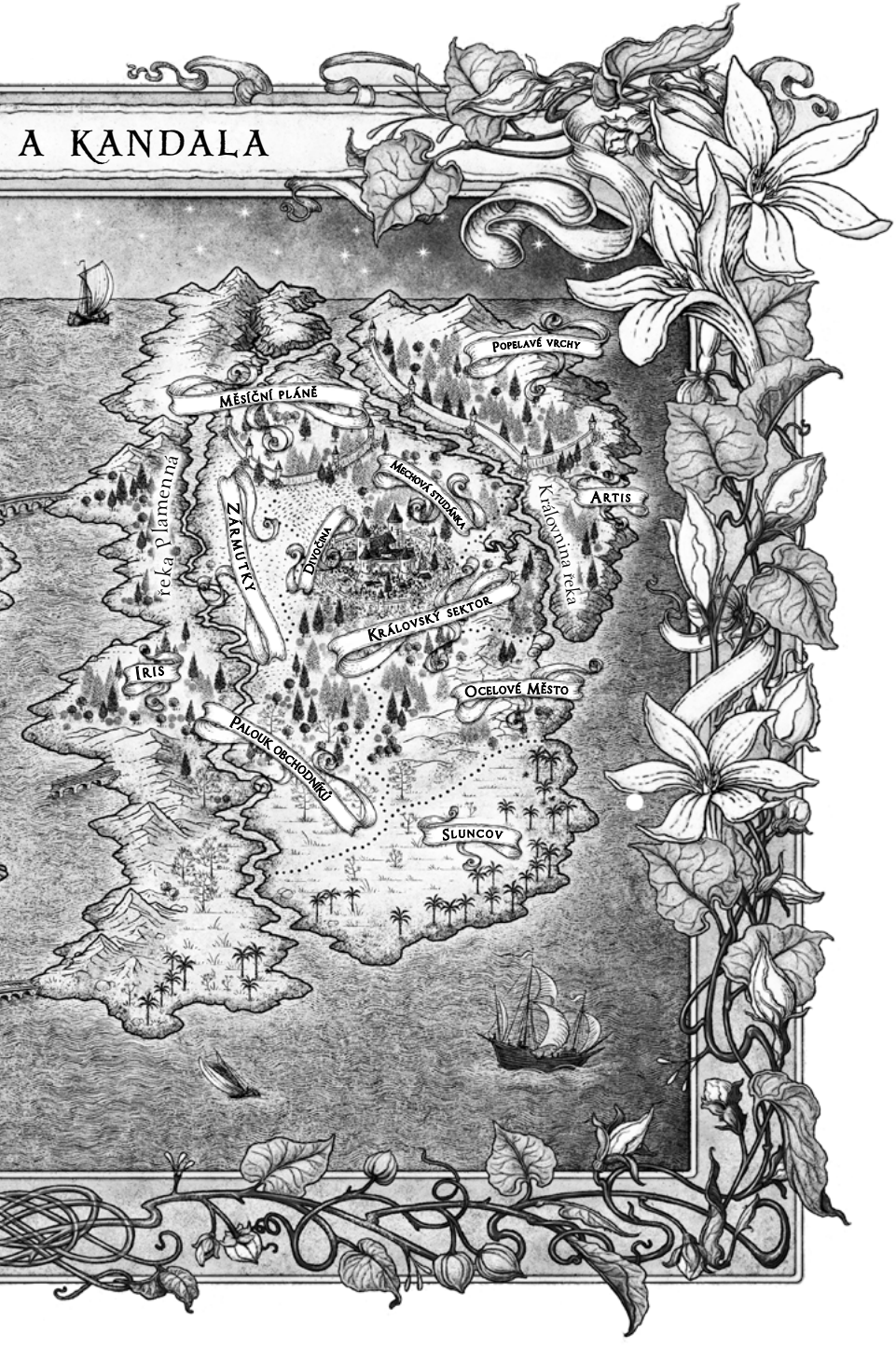
A KANDALA
Popelavé vrchy
Měsíční pláně
Mechová studánka
Artis
Královnina řeka
řeka Plamenná
Zármutky
Divočina
Královský sektor
Iris
Ocelové Město
Palouk obchodníků
Sluncov

Političtí vládci Kandaly

Jméno	Role	Sektor
Král Harristan	král	Královský
Princ Corrick	královský vykonavatel	Královský
Barnard Montague (zesnulý)	konzul	Palouk obchodníků*
Allisander Sallister	konzul	Měsíční pláně
Leander Craft (zesnulý)	konzul	Ocelové Město
Jonas Beeching	konzul	Artis
Lissa Marpettová	konzulka	Popelavé vrchy
Roydan Pelham	konzul	Zármutky
Arella Cherryová	konzulka	Sluncov
Jasper Gold	konzul	Mechová Studánka

*Známý také pod názvem „Palouk podvodníků“ poté, co tamní konzul Montague úkladně zabil bývalý královský pár, čímž se k moci dostal Harristan a jeho mladší bratr Corrick.

Rebelové

Jméno	Role
Tessa	lékárnice*
Karri	lékárnice
Lochlan	nádeník v kovárně

*Nyní v královských službách

Hledaní za velezradu

Jméno	Role
Král Harristan	král
Quint Rifield	správce palácových záležitostí
Adam Saeth	člen královy osobní stráže
Benjamin Thorin	člen královy osobní stráže

lék

Jediným známým lékem na horečku je elixír vyrobený ze sušených květů měsíčníku, který roste jen ve dvou sektorech – na Měsíčních pláních a Popelavých vrších. Tuto surovinu přísně rozděluje král Harristan společně s princem Corrickem, aby zajistili spravedlivé obchody a distribuci a zabránili pašování a krádežím.

KAPITOLA JEDNA

Corrick

Už jsem nepočítal dny.

Ale měl jsem. Zadržení u nás ve vězení si vyškrabovali do stěn čárky, i když se málokdy dostali k číslu vyššímu než pět.

To já už tady sedím asi déle.

O *hodně* déle.

Mezi stromy, které vidím skrz mříže cely, vykoukly první sluneční paprsky. Vlastně to ani není *cela*, spíš jeskyně skrytá hluboko v lesích ostrova, na němž jsem se ocitl, ať už se jmenuje jakkoli. Tohle místo musí ležet od pirátského doupěte dost daleko, protože pokud piráti nepřijdou až k nám, nikdy je neslyšíme – žádné povídání, křik, prostě nikde ani známka života. Tyhle jeskyně se táhnou hluboko do podzemí až do míst, kde světlo mizí a k našim uším dolehne zurčení vody. Chodby jsou tam ale příliš úzké na to, abychom se tudy mohli dostat ven. Vchod do jeskyně chrání mříž pevně zabudovaná do kamene. S Lochlanem jsme

první dny vyzkoušeli každou příčku, každý spoj, každý pant, jenže jak kov, tak malta i přes slaný vzduch a bouřky s deštěm, které nás vždycky zaženou hlouběji, pevně drží.

Prostě poctivě postavené vězení.

Když jsem seděl doma v Kandale, připadalo mi to jako poetická spravedlnost.

Teď bych ten pocit mít neměl, jenže si nemůžu pomoct.

Někde mezi stromy v podrostu zapraskají kroky, přesto už se ani nezvedám. To nám asi nesou snídani.

Začalo mi to být jedno. Otočím se tváří ke stěně a stáhnu se hlouběji do stínu.

Zvuk kroků utichl, následován škrábnutím kovu o kámen.

„Kluci, jídlo!“ houkne ženský hlas. Je to Lina, jedna z lidí Orena Cranea. Krátce a melodicky zapíská, jako bychom byli psi v kotcích. „Pojďte na baštu!“

Ignoruju ji. Stejně jako všechny ostatní.

Ani Lochlan nic neříká. Třeba spí?

Jako by mě to zajímalo.

„Brzy se vrátí Oren,“ oznámí Lina, „tak se raději připravte. Má s tebou své plány, Wesi. Pokud nechceš přijít o tu svou pohlednou makovičku, pak ho radši poslechni na slovo.“

Wesi. To jméno mě bodne u srdce. Připomíná mi totiž noci v divočině s Tessou. Její tichý úsměv, hbité ruce, jemné způsoby. Její inteligenci. Její *statečnost.* To, jak jsem se do ní za měsíčního svitu zamiloval.

Sevře se mi srdce. Tyhle myšlenky teď musím zahnat.

Tady nemůžu být Weston Lark. Wes byl vřelý, laskavý a sotva kdy někoho počastoval hrubým slovem.

Kdyby Weston Lark existoval, už dávno by tu umřel.

A vlastně jsem nebyl daleko od pravdy. Wes už skutečně *nežil.* Myslel jsem, že mi to Tessa nikdy neodpustí.

A teď si určitě myslí, že jsem vypustil duši podruhé. Nebo potřetí? Už to ani nepočítám.

Stejně – jako bych už mrtvý byl. Zavřu oči.

Lina nakonec s naším mlčením ztratí trpělivost a její kroky zase odkřupou podrostem pryč. Zůstaneme sami.

Netrvá dlouho, než mě v nose polechtá vůně jídla. Nějaké maso a pak ještě něco, co voní jako čerstvý chleba. Krmí nás tu jen dvakrát denně, takže bych podle všeho měl mít hlad jako vlk, ale opak je pravdou. Jídlo mě přestalo zajímat už před celými *dny*. Někde venku v korunách štěbetají ranním sluncem probuzení ptáčci, ale já se jen zavrtám hlouběji do tenké deky a přitáhnu si kabát pevněji k tělu.

Není můj. Půjčil mi ho *Harristan.*

Můj bratr, kterého už možná nikdy neuvidím.

I tuhle myšlenku se pokusím zaplašit, ale je rychlejší než já. Sevře se mi hrdlo a v očích mě štípnou horké slzy. Zadržím dech, abych náhodou nahlas nevzlykl.

Možná že když ho budu držet dost dlouho, udusím se a umřu.

„Hej?“

Lochlanův hlas. I ten ignoruju.

„Musíš něco sníst,“ osloví mě.

Zpod víčka mi vyklouzne slza a pokračuje dolů po tváři.

Kousnu se do jazyka a nepovoluju stisk, dokud bolest nevyplaví všechny emoce. Pak se schoulím do deky a nenápadně si tu zrádnou slzu otřu.

Když jsem brečel naposledy, bylo to taky v cele. Tehdy jsem ale klečel před svým bratrem.

„Včera ses jídla ani nedotkl," domlouvá mi Lochlan. „Wesi, *musíš* něco sníst."

Wesi. Nesnáším, když mi takhle říká. Začal to dělat, když nás vlny vyplavily na břeh, aby piráti nepoznali, že jsem princ, jenže teď mi to jméno až příliš připomíná vše, co jsem ztratil.

Znovu musím zabořit tvář do přikrývky.

„No tak," zaslechnu teď jeho hlas přímo vedle sebe. „Vstávej."

Vůbec se mi nechce. Hrdlo mám ještě stažené, oči rozpálené od zadržovaného pláče a ze všeho nejvíc si přeju, aby Lochlan zmizel.

Ten mě ale jen dloubne do ramene. „*Zvedej se.* A jez."

Sevřu čelist. „Nech mě být."

„Ne," šťouchne do mě Lochlan znovu, „přestaň se litovat a vyskoč na nohy."

„Já se nelituju."

Samozřejmě, že právě tohle dělám.

Tentokrát mě popotáhne za košili na rameni. „No tak, Wesi. Nefňukej a vstávej."

„Neříkej mi tak."

„Dobře," ztiší hlas a zní to, jako by teď dřepěl za mnou a nakláněl se mi k uchu. „Vstávejte, *Corricku*."

Moje skutečné jméno zní z jeho úst jako nadávka. „*Odprejskni.*"

„Ne," s tím mi vrazí pohlavek. A *pořádný*.

Tak mě to zaskočí, že se prudce otočím a odhodím deku. Naberu vzduch do plic, abych po něm štěkl něco nehezkého, ale Lochlan to čeká. Uštědří mi ještě jeden políček přes ucho jako malému klukovi, takže se na zemi malinko rozplácnu. „To je ono," posmívá se mi. „Hlavně *pohyb,* Cory."

Tohle je poslední kapka. Zavrčím a vrhnu se na něj tak prudce, že ho strhnu na zem. Pokouším se mu dát pěstí, ale většině ran se vyhne, a tak se tu válíme ve snaze toho druhého pořádně popadnout a prskáme zlostí.

V jednom se ten chlap ale nemýlí. Protože jsem se dlouho pořádně nenajedl, dokáže mě připíchnout k zemi o dost snáze, než by mi bylo milé. Nasedne na mě a tiskne mi předloktím hrdlo, až se mi těžko dýchá, zatímco druhou rukou drží moje zápěstí, abych na něho už nemohl útočit. S radostí si ale všimnu, že se mu na rtu leskne kapička krve. Zmítám se v jeho sevření a napadne mě, jestli se mi nechystá zlomit vaz.

Udýchaně se na mě zamračí. „Páni, ty se rveš jako divoká kočka. Tak co – najíš se konečně?"

„Slez ze mě," procedím mezi zuby, zatímco mi na jazyku hořkne krev.

„Snídani?"

„Jdi k čertu, Lochlane."

Nakloní se blíž, takže mu černé vlasy padají do očí. Za ty dny strávené tady v cele pohubnul a je pěkně špinavý. Já asi nevypadám o moc líp. „Takže takhle málo stačí, aby se královský vykonavatel složil?" nadhodí. „Pouhých pár dní za mřížemi?"

Plivnu na něho krvavou slinu. „Polib mi prdel."

„No, takhle ale princové nemluví." Pro něco se natáhne a já se pokusím využít toho momentu, abych se mu vykroutil, ale je příliš rychlý. Lochlan mě popadne za vlasy a pořádně zatáhne.

Zabolí to tak náhle a ostře, že vykviknu. Chytím ho za zápěstí, ale drží mě příliš pevně, takže si jen dál ubližuju. „Co máš sakra za *prob…*"

„Na," přidrží mi před obličejem suchar. „Sněz to a já tě pustím."

Podívám se na něj jako na šílence.

Znovu mě zatahá za vlasy. „Tak *jez*, ty troubo!"

„Fajn!" zakousnu se do sucharu a odtrhnu si zuby sousto.

Lochlan na mě upřeně zírá, jako by se chtěl přesvědčit, že opravdu žvýkám, a tak ten kus pečiva začnu s trucovitým pohledem převalovat v ústech. Není to sice ta *nejvíc* ponižující věc, kterou jsem kdy udělal, ale určitě by se umístila mezi prvními pěti.

„Dobře," řekne on, konečně pustí moji kštici a sleze ze mě. Já se na něj *neprodleně* zase vrhnu.

Tentokrát skončí se šrámem na líčku a do večera se mu asi pod okem vybarví pěkný monokl. A mně naneštěstí taky. Tahle šarvátka vyvrcholí tím, že ležím na břiše a polykám prach, zatímco mi Lochlan zarývá koleno mezi lopatky a rukou mě znovu tahá za vlasy.

Druhou nahmatá na zemi odhozený kus sucharu, ofouká ho od hlíny a přidrží mi ho před obličejem. „Dáš si ještě?"

Naberu vzduch do plic, abych mu řekl něco pro prince ještě méně vhodného, ale najednou mám pocit, že mi to první sousto probudilo žaludek a opravdu jsem dostal hlad.

„Slez, ať můžu vstát," procedím mezi zuby. „A pak se najím."

Čekám, že do mě snídani bude tlačit násilím, ale kupodivu mě opravdu nechá jít. Opatrně si poskládám nohy a ruce do ševcovského sedu, vytrhnu mu suchar z ruky, sousto si ulomím a žvýkám. Najednou mám co dělat, abych si ten kus pečiva nenacpal do pusy celý.

„Pomalu," varuje mě Lochlan. „Nikomu z nás neprospěje, když to jídlo hned zase vyhodíš."

„Sklapni." Ani se na něho nepodívám, jen si odrhnu ofinu z obličeje a pokouším se ignorovat, jak mě ještě bolí skalp v důsledku toho jeho tahání za vlasy.

Přesto musím uznat, že má ten chlap pravdu, a tak se nutím ukusovat jen drobná sousta.

Slunce už se vyhouplo výš nad obzor a září mezi stromy tak jasně, až mě z toho rozbolí hlava. Nejraději bych se znovu schoulil do kouta.

Lochlan se na kolenou zvedne, a tak se napružím, připravený na další útok, ale jen mi podá ocelový hrníček s vodou. „Pít musíš taky," řekne suše.

Nepřijmu ho. „Proč ti na tom záleží?"

„Pokud tě budu muset chytit a nalít ti to do krku násilím, vyplýtváme přitom dobrou polovinu hrnku."

Zamračím se na něho. Protože to ale nejspíš myslí vážně, kalíšek si vezmu a usrknu si z něho.

Vzápětí si ale přihnu pořádně, protože zjistím, že se Lochlan ani v tomhle případě nemýlil. Sotva odložím prázdný hrnek, už se rozhlížím po zbytku jídla, které nám Lina přinesla.

Najdu vajíčka natvrdo, pečené kuřecí stehýnko a slané brambory pečené tak dlouho, že se na nich vytvořila křupavá kůrčička, zatímco jejich vnitřek zůstal pěkně měkký. Na vězně nás tu překvapivě slušně krmí, ale počítám, že to jsem jen zbytky od stolu Orena a jeho lidí. V temnotě první noci na ostrově jsem si je neměl příležitost pořádně prohlédnout, ale taky jich na pláži bylo jen deset. Kdyby nám měli chystat nějaké horší jídlo, asi by jim to jen zbytečně přidalo práci.

Lochlan se posadí naproti mně a pustí se do vlastní porce. „A ty bys tím pohrdl," ozve se lehce káravě.

Já se soustředím na jídlo. Zatím jsem se na něho vlastně ještě nepodíval, protože moje hrdost dosud trpí tím, jak mě přitiskl k zemi a násilím do mě tlačil ten kus sucharu. „Kdybys mě nechal být, mohl jsi mít dnes dvojitý příděl."

„Nebudu se nečinně koukat na to, jak se tu dobrovolně snažíš vyhladovět."

To mě přece jen donutí zvednout pohled. Ale Lochlan se na mě nedívá. Oči mu skrývá stín a jeho pihovatá kůže tak působí mnohem tmavší než za starých časů na palubě *Lovce úsvitu.* Rukávy má vyhrnuté, takže nic nezakrývá pohled na tucet zahojených popálenin na předloktích. Jistě je utržil při práci v Ocelovém městě. Před celými týdny jsem mu zlomil levé zápěstí, ale obvaz, s nímž nastupoval na loď, už dávno někde ztratil. To zranění zaručeně nemohlo plně srůst, ale pochybuju, že se nám v cele dostane ošetření.

A Lochlan navíc neměl ani s hojícím se zápěstím problém mě poslat k zemi.

Zamračím se a znovu upřu pohled na jídlo.

„Když jsme zoufale sháněli léky, kde se dalo," řekl Lochlan tiše, „vtloukali nám do hlavy pravidla pro případ, že nás chytí."

Něco v jeho hlase upoutá moji pozornost.

Vůdce rebelů odtrhne zuby kuřecí maso od kosti. Ještě pořád se na mě odmítá podívat. „To nejdůležitější bylo nepřestat jíst. Pokud ti někdo dal něco k snědku, tak sis to vzal. Když ti donesli vodu, tak jsi ji vypil. Když mrháš jídlem, škodíš jen sám sobě. Nakonec jsi zesláblý, čímž hraješ do karet věznitelům." Odmlčí se a vážným hlasem dodá:

„Dokud dýcháš, žiješ. A dokud žiješ, máš naději. Tak si ji sám neber."

Překvapeně na něj zírám.

Lochlan malinko pokrčí rameny. „Měl jsem tě k jídlu donutit už včera. Zapomněl jsem, že rozmazlený princátko z paláce tohle pravidlo nejspíš nezná."

Asi bych se měl naježit, jenže to neudělám. Má totiž pravdu. Tohle mi skutečně ještě nikdo nikdy neřekl.

Vštípil jsem si ale jiné věci.

Přimhouřím oči. „Že zrovna ty mě tu poučuješ o naději, Lochlane?"

Ukousne si další kus masa. „No, dostal jsem se z tvého vězení," protáhne s lehce pozvednutými koutky, „a pak i z popraviště, a to už jsem měl přes hlavu pytel a mezi lopatkami hrot šípu," pohodí rameny, „a taky jsem přežil Kruh – a to bych tehdy býval přísahal, že nás tvůj bratr se svou armádou všechny zamorduje. A nakonec jsem unikl i z té pitomé kocábky," konečně zvedne oči a já v nich spatřím plápolat ohníček odhodlání, „a pořád ještě dýchám."

Naberu vzduch do plic a sám si utrhnu kus kuřete. Ten chlap mě dostal.

Ještě dýchám.

Najednou se mezi námi rozhostí ticho, což se mi pranic nezamlouvá. Jsem nervózní. Rozrušený. Nevím, zda je to jídlem nebo tou rvačkou, ale probral jsem se a nemám, kam bych šel.

„Jak zněla ta další pravidla?" zeptám se.

„Vždycky měj v rukávu falešný jméno pro případ, že se tě někdo začne vyptávat. Když utíkáš před noční hlídkou, popadni nejbližší trakař a pokračuj dál. Člověka s kolečkem nikdy nikdo nezastaví." Pak zaváhá a zadívá se mi do

očí. „A pokud se přichomejtneš k princi, popadni, cokoli máš po ruce a bij ho."

Vypiju hrnek až do dna a naliju si z čutory přídavek. „Chceš mě znovu tahat za vlasy?" zeptám se suše.

„Možná trochu."

„Ale vážně. Kolik ti je? Šest?" uhodím na něho. „Který dospělý se takhle pere?"

„Jenže to zabralo, ne?"

Zamračím se. Lochlan se zlomyslně zazubí a ukousne si další kus kuřete.

V hlavě se mi pomalu vyjasňuje. To jídlo mi skutečně dost pomáhá. Najednou se mi chce místo fňukání něco *podniknout*. Jaká škoda, že dál trčíme pod zámkem v cele.

Netuším, jak nás odsud dostat. Harristan se nedozví, že jsme nezvěstní, ještě celé *týdny.* Rian, dříve kapitán Blakemore a v současné době ostriárský král, nás pravděpodobně považuje za mrtvé, pokud mu na našem osudu vůbec záleží. Netuším, co se mnou provede Oren Crane, ale ten tady nevládne. I kdybych mu řekl, kým skutečně jsem, pochybuju, že by mi věřil. A nabídka kandalské oceli by mu taky žádnou výhodu nepřinesla. Aspoň zatím ne.

Na druhou stranu… jestliže nás piráti nechávají žít, asi z toho přece jen něco *mají.*

Brzy se vrátí Oren. Má s tebou své plány, Wesi.

Jen netuším, co by to tak mohlo být. Když nás příboj vyhodil na pláži, pokoušel jsem se s ním bojovat. Zabít ho. Utéct.

Jen se mi vysmál do tváře. A pak nás zavřel sem.

Znovu jsem se podíval na Lochlana. Neznám nikoho horšího, s kým bych mohl sedět ve vězení. Dokázal bych vy-

jmenovat sto jiných, kteří by mi vyhovovali víc než člověk, který strávil celý dosavadní život *nenávistí ke mně.*

Na druhou stranu… to on mi přeřízl pouta, když mě Rian přivázal ke stěžni. A měl dost duchapřítomnosti na to, aby mě před Orenem Cranem oslovil falešným jménem. Možná sedím v cele, ale pokud jde o piráty, jsem pro ně jen slouha. Nic víc než možný zdroj informací.

To princ kandalský by v jejich rukou byl mocnou vyjednávací zbraní. Jistě proti Harristanovi, ale možná i proti Rianovi, když se zamyslím nad tím, co ostriárský král zrovna potřebuje. Politického vězně. Ať už tihle mořští pobudové udělají s Westonem Larkem cokoli, pořád to nebude ani z poloviny tak hrozné jako osud, který by v jejich rukou čekal prince Corricka. A za to vděčím jen a jen Lochlanovi.

Stáhnu z kuřecí kosti poslední vlákna masa.

Lochlan mě také přinutil se najíst.

Nebudu se nečinně koukat na to, jak se tu dobrovolně snažíš vyhladovět.

Ne. Vězí v tom něco víc. Pozorně si ho prohlížím ve snaze přijít na to, co se mu vlastně honí hlavou.

Lochlan na mě mezitím po očku kouká zpod ofiny. „Co na mě tak zíráš?“ zeptá se.

„Jen se snažím zjistit, proč ti tolik záleží na tom, jestli přežiju nebo umřu.“

Mlčky pokrčí rameny.

„Když jsem trčel uvázaný u stěžně, klidně jsi mě mohl zabít a vyřešit tak rázem všechny svoje problémy.“

Lochlan jen rozhodí rukama, jako by tím gestem chtěl obsáhnout celou celu. „Vážně? Fakt si to myslíš?“

No, ne. Možná ne. S povzdychem zaměřím pozornost zpět na jídlo.

Pak se ale zarazím. Lochlan kdysi sám přišel na to, že princ Corrick a Weston Lark jsou jedna a tatáž osoba, a byl dost chytrý na to, aby vypátral i moji dílnu v Divočině. Pak mě s Tessou chytil a poštval na mě zdivočelý dav. Můžu ho nesnášet, jak chci, ale musím mu nechat, že byl dost mazaný i na to, aby přivedl rebely do Královského sektoru a zajal konzuly. To všechno se neobešlo bez strategie a plánování.

Taky se mě zastal na palubě, když jsem se bál, že se nám s Rianem konflikt vymkne z rukou. To všechno mohlo mít dost ošklivý konec, ale Lochlan vycítil správný okamžik dusno mezi námi rozehnat a využil ho.

Vzpomínám si, jak jsem seděl v paláci na jedné z těch vzácných schůzí rebelů a konzulů, které byly výsledkem pokusu o revoluci. Konzul Sallister promlouval s čirým despektem, zatímco v Lochlanovi kypěl vztek. Na lodi mi pak vytkl, že Sallister spáchal mnohem závažnější zločiny, než jakých se kdy dopustil on sám, ale konzul unikl trestu díky svému bohatství a moci. Sice v tom hrály roli ještě i jiné vlivy, ale v zásadě se Lochlan nemýlil.

Všichni z paláce, kteří toho dne u stolu seděli, s Lochlanem zacházeli jako s nevzdělaným tupcem. Trucoval a vztekal se, ale při zpětném pohledu musím uznat, že se mu vlastně nedivím, protože hloupý skutečně není. To spíš my jsme ho celou dobu podceňovali.

Nedokážu si představit, že by si mě zrovna on vybral za spojence, ale možná teď nevidí jinou možnost.

„Musíme se dostat zpátky do Kandaly," hlesnu tiše. „Ale pokud se nám podaří z téhle klece uniknout, nejdřív si půjdu pro Tessu. Bez ní se domů nevrátím."

„Ani já ne. Karri by mi nikdy neodpustila, kdybych ji tu nechal."

Aha. Ten člověk mě neustále překvapuje.

„A taky odsud odvedu Rocca," dodám. *Pokud ovšem přežil.* To si ale nechám pro sebe. Pořád doufám, že ještě dýchá a že Tessa nezůstala úplně sama.

Přesto se na mě Lochlan pátravě zadívá. „Byl těžce raněný."

Při vzpomínce na bodnou ránu v boku mého strážce se zamračím. „Jestli umřou…" Můj hlas utichne a já ucítím, jak se mi svírá žaludek. Za tohle všechno může Rian. Myslím na všechny jeho lži, na to, jak přísně soudil *mě* za všechny moje prohřešky, zatímco ty své pohodlně přešel. V hlavě mi vytane obraz Riana na palubě, když mi tvrdil, že kandalský lid netrápí horečka, ale někdo ho úmyslně tráví. Najednou mi v útrobách vzkypí horký, prudký hněv. „Zabiju Riana."

„Dobře, s tím ti rád pomůžu. Ale teď se laskavě vrať k úvahám, jak se odsud dostaneme." Lochlan se zamyšleně zadívá na mříže. „Lina říkala, že se Oren brzy vrátí, takže je možné, že už nám nezbývá příliš času."

„Pokud sem přijde," řeknu, „může to být naše jediná šance, jak se z téhle klece dostat. Musíme vymyslet plán."

„No, nemáme zbraně a piráti jsou v přesile. Tak co máš ještě v rukávu, *Westone Larku*?"

Na chvilku se mi sevře hruď. V sázce je toho tolik, že se o mě pokouší panika. Myslím ale na Harristana a Kandalu, na všechno, co se u nás doma pokazilo. Na jeden každý slib, který jsem dal Tesse. Na to, jak jsem si přál dělat všechno lépe. *Sám* se polepšit. Na všechny a všechno, co už možná nikdy nespatřím. Na lidi, které jsem zklamal – včetně toho přede mnou.

Abych bratrovi pomohl udržet Kandalu pohromadě, musel jsem hrát tisíc rolí, a tak teď prostě vyseknu ještě jednu další.

Naberu vzduch do plic. *Ještě dýchám.*

„Jeho dcera, Bella, byla na té lodi," řeknu potom, „takže bude Riana nenávidět stejně jako my. Musíme jen vymyslet, co mu nabídnout. Něco, co nám zajistí trochu svobody."

Lochlanovi se rozsvítí oči a na tváři mu vykvete trochu nebezpečný a trochu posmutnělý úsměv. „Konečně ses z té letargie probral."

Zůstávám vážný. „Možná jsi měl tu rvačku začít už před několika dny."

„Vítejte zpátky, Vaše Výsosti."

KAPITOLA DVĚ

Tessa

Za jakýchkoli jiných okolností by byl od světa odříznutý dům na pláži hotový ráj.

Jenže nyní se nemůžu dočkat, až odsud zmizím. Ale… bohužel nemám kam jít.

A taky *kudy.*

Nejdřív se mě Rian pokusil přesvědčit, abych se nastěhovala k němu do paláce. Nasliboval mi, jak tam budu ve větším bezpečí, jak mi zajistí veškerý komfort i prostor oplakat své ztráty, na což jsem mu odpověděla, že pokud nám nenajde jiné bydlení, jistě najdu způsob, jak mu v noci podříznout krk. Za život už jsem se planých slibů naposlouchala dost a dost a zradilo mě příliš mnoho mužů. Viděla jsem tolik mrtvých a takovou zkázu, že by mi to stačilo na dvanáct životů dopředu.

A tak teď bydlím s Roccem v rozlehlém domě ve východní části ostrova. Tedy, vlastně ne s Roccem. S *Erikem.*

Ještě pořád jsem si nezvykla na to, že ho teď mám oslovovat křestním jménem. On sám mi taky ještě nepřestal říkat *slečno Tesso.* Jsme oba trochu bolaví a prázdní. Pokaždé, když se na Erika podívám, vzpomenu si, jak to Corricka smetlo z paluby a sevře se mi hrdlo. Před očima se mi mihne obraz Kilbournea zabitého na lodní chodbě a Lochlana ztraceného někde ve vlnách.

Upřímně – jakmile *Lovec úsvitu* přirazil k molu, mohl si Rian ušetřit námahu. Já jsem žádný dům nepotřebovala. A část mojí duše si přála se otočit na patě, vejít do moře a už nikdy se neohlédnout zpět.

Jenže to nejde. Musím vymyslet, jak se vrátit do Kandaly.

Říct králi, co se stalo s jeho bratrem.

A Karri, jak dopadl Lochlan.

Navíc nemůžu opustit Erika, kterému se ještě hojí rána od nože v boku. Každý den ji ošetřuju práškem z kurkumy a lojového kořene, ale pořád vypadá trochu zaníceně.

A tak každé ráno rozlepím oči a donutím se vstát z postele, i když každý kousek mé bytosti touží po tom, schovat se do tmy už navždycky.

Aspoň, že Rian nás nechává na pokoji.

Dům je o dost větší, než bychom nutně potřebovali – čtyři prostorné ložnice, rozlehlý obývák, a dokonce i dobře vybavená kuchyň se dvěma pecemi. Očividně ho někdo postavil pro velkou rodinu. V jednom z pokojů stojí dvě patrové postele, stěny zdobí obrázky fantastických bytostí a pod postelí se ještě válí pár zapomenutých hraček. Takže dětský pokoj. Hned mě napadne, co se asi stalo s původními obyvateli, protože když nás sem Rian přivedl, ležela na všem vrstvička prachu a dveře byly zamčené. Slyšela

jsem, že na některých ostrovech už mají zavedený elektrický proud, ale v téhle části Fairde ještě ne. Nijak zvlášť mi to ale nevadí, protože elektrika je luxus, na který jsem si nikdy nezvykla – a to ani v době, kdy jsem žila v paláci v kandalském Královském sektoru.

K domu patří ještě malá stáj, výběh pro koně, kurník a králíkárna. To všechno teď ale zeje prázdnotou. Nikde ani zvířátko. Rian mi nabídl, že mi sem dodá koně a slepice, ale odmítla jsem to, ačkoli mi Erik později řekl, že jsem Rianovu nabídku měla přijmout, protože netušíme, jak je ostrov velký, zda nebudeme potřebovat nějaký dopravní prostředek ani jak složité tu bude sehnat jídlo.

Nad tou myšlenkou jsem se zamračila. Erik přemýšlel chytře, zatímco já si nechávala otupit rozum zármutkem.

Dům stojí nedaleko od vody a za ním se táhne dlouhá pláž. U menšího mola se na úvazu pohupují dvě staré veslice. Druhý den se tu Rian ukázal se skupinkou svých lidí, aby nám bydlení vybavili nábytkem, šatstvem a takovým množstvím jídla, kolik jen unesli. Tentokrát jsem držela jazyk za zuby. Také sem přestěhovali z *Lovce* naše truhly, které přežily plavbu. Seděla jsem venku na písku a dívala se, jak vlny olizují pobřeží, zatímco Rianovi lidé vykládali zásoby, a celou dobu si představovala, jak jejich krále držím pod hladinou tak dlouho, dokud se neutopí.

Celá napružená jsem tam seděla a bála se, že za mnou stejně bude chtít jít, ale neukázal se. Později mi Erik řekl, že mi Rian dá dostatečný čas a prostor až do chvíle, než se sama rozhodnu, že jsem připravená si s ním promluvit o tom, co jiného bych ještě mohla potřebovat.

Jenže to mi stejně dát nemůže.

Potřebovala bych vrátit čas. *Potřebuju* Corricka. Někdy si vybavuju jeho hlas tak jasně, jako by seděl po mém boku, a mně z té vzpomínky div nepukne srdce.

Prosím, lásko moje.

V obrovském, prázdném domě mám špatné spaní. Pokaždé, když zavřu oči, straší mě sny o tom, jak Corricka smetla rána z paluby a dělová koule mu roztrhala tělo. Ještě horší jsou ale noční můry, v nichž šlape v temnotě vodu a čeká, až se pro něj loď vrátí, což se samozřejmě nestane. V takových chvílích křičí moje jméno, dokud nadobro nezmizí pod hladinou a neutone.

Ráno pak sedávám na pláži. Za svítání nad vodou většinou visí mlha, ale jakmile se rozplyne, objeví se v dálce dva další ostriárské ostrovy společně s bledým obrysem mostu, na jehož obnovení je podle Riana třeba kandalské oceli.

Dlouho jen zírám do vln a čekám.

Sama ani nevím na co. Corrick jen sotva vstane z mrtvých.

Přesto do moře pořád upírám oči, jako by se mělo stát právě to. Jako bych si myslela, že když budu do vody hledět dost dlouho, jednoho dne za mnou vykročí po písku jako přízrak zrozený z mlhy. *Bože, Tesso. Jen kuráž.*

Někdy jsou moje bdělé myšlenky horší než noční můry. Když mě začnou napadat takové věci, bolestí skoro nedýchám.

Když se devátého dne ráno probudím, uvědomím si, že jsme tu za poslední týden neviděli živou duši. Opravdu se zdá, že mi Rian dopřává slíbený prostor. A to je dobře, protože sama nevím, jak se mu budu moct znovu podívat do očí, ale zároveň vím, že pokud se chceme dostat zpět do Kandaly, nakonec ho budu potřebovat.

Zatím se s ním ale vidět nechci. Ještě nejsem připravená.

Zato Erika už asi život osamělého ducha na pobřeží nebaví, protože mě za svítání překvapí na pláži.

Zrovna mezi prsty prosévám chladivý písek, když zvednu oči a všimnu si, že si přes široké rameno nese rybářské sítě.

„Tak pojď," řekne chraplavě. Jeho hlas už asi odvykl mluvení. Není divu, když si za celý den vyměníme sotva pár slov. Počítám, že je stejně uvězněný v pasti vlastního truchlení, ztráty a nejistoty jako já. „Uvidíme, co tyhle staré kocábky ještě dovedou."

Proti světlu si ho změřím. „Myslím, že bys ještě neměl veslovat."

„No," zamžourá směrem k molu, „třeba se jen kouknu, v jakém jsou ty loďky stavu." Potom mi kývne na pozdrav, nadhodí si sítě na rameni a odkráčí.

Něco v jeho hlase mi jasně říká, že si na jedné z těch veslic vyjede, ať se mi to líbí, nebo ne. Okamžitě si představím, jak se na moři unaví, pustí vesla… A pak bych tu zůstala opravdu úplně sama.

Vyškrábu se na bosé nohy a opráším si z kalhot písek. „Tak se ti aspoň nejdřív podívám na ránu."

Ohlédne se na mě přes rameno. „Dneska ráno to vypadalo o dost líp. Už to ani moc nebolí."

„Hmmm." Tak tomu nevěřím ani *omylem*.

„Potřebuju pohyb, slečno Tesso."

Zamračím se.

Erik se znovu ohlédne. Krátce přejede hnědýma očima moji tvář i tělo, než dodá: „A vám by trochu pohybu taky neuškodilo."

Nevím, jak bych mu měla říct, že bych tu nejraději seděla jako přibitá pro případ, že mě sem opravdu přijde hledat Corrick. Připadám si trapně, když na to jen *pomyslím*. Corrick se přece už nikdy nevrátí.

Polknu knedlík v krku a vyrazím za Erikem k přístavišti.

Obě loďky zakrývá celtovina z hrubého sukna – jedna plachta je opotřebovaná a prodřená, zatímco ta druhá, která chrání větší člun, vypadá lépe. Je vybledlá od slunce a lana, která kocábku pod ní poutají k molu, vypadají, že se rozpadnou, sotva je člověk vezme do ruky. Když Erik beze slova začne rozvazovat tu ošoupanější z plachet, sama se pustím do té druhé.

Uzly jsou ale tak zpráchnivělé, že ne a ne povolit – místo toho se mi prostě rozsypou pod prsty.

S omluvným úšklebkem se podívám na Erika. „Promiň."

„Neomlouvej se." Erik jen mávne rukou. „Ty skořápky už tu jsou uvázané celou věčnost. Máme kliku, že se ještě vůbec drží na hladině. Budeme muset Riana poprosit o další celtovinu."

„*Ty* ho poprosíš."

Erik kývne. „Však jo." Pak jediným pohybem strhne z veslice prošoupanou plachtu a rozvíří takový oblak prachu, až se oba rozkašleme.

Erik se u toho s bolestnou grimasou popadne za bok.

Jakmile zjistí, že se dívám, rychle nechá ruce zase klesnout, jen utrápený výraz mu z tváře tak úplně nezmizí. *Už to skoro nebolí.* No jasně.

Pak ale přelétne očima obě plavidla a řekne: „Tahle skořápka vypadá bytelně. Je jen stará. Ale nemá vesla. Jak je na tom ta tvoje?"

To mě donutí k pohybu. Po jeho vzoru strhnu sluncem vyšisovanou celtu. Méně prachu, zato početná rodinka pavouků, která se, vyrušena náhlým slunečním světlem, rozprchne do všech stran. S vyjeknutím upustím plachtu do vody a o překot couvám zpět po molu.

Erik se usměje, ale jen trošičku, a potom se znovu podívá na loďku – tentokrát pořádně. „A hele! Plachetnice. Koukej. Ta tvoje má dokonce stěžeň."

Taky k ní stočím oči a opravdu. Nejdřív uvidím čtyři lavičky táhnoucí se od boku k boku, ale v samém středu lodi zeje v dřevěné desce zasazená kulatá díra. Na lavičkách potom čeká opřený větší trám, který asi slouží jako stěžeň, a jeden menší – příčné ráhno.

„Jenže tu nejsou plachty," povzdychnu si.

„Půjdu se podívat do kůlny, kde jsem našel tyhle sítě, ale pokud tam nic neobjevím, taky o ni poprosím Riana," řekne Erik.

Poprosím Riana. Zlostně sevřu čelist.

Erik se na mě podívá. „Pojď, vytáhneme ten trám na molo. Zatím můžeme veslovat – myslím, že jsem tu vesla někde zahlédl."

Dřevo je těžší, než jsem očekávala, ale nakonec to nějak zvládneme. Když jsme hotoví, donutím se ignorovat perličky potu na Erikově čele. Odhodí sítě do lodi, než do ní nasedne sám.

Je trochu pobledlý, a tak ho nenásleduju. „*Vážně* bys v tomhle stavu neměl veslovat," řeknu.

„Však taky nebudu," odpoví mi. „Jen nás dostanu z přístaviště a pak to můžeš přebrat ty."

„Já…" vydechnu tiše. Takhle jsem to rozhodně nemyslela. Jenže když pomyslím, že by pár kilometrů od pobřeží

omdlel vyčerpáním a já ho neměla jak zachránit… „Já to neumím."

„Tak ti to ukážu."

Pochybovačně si skousnu ret a zadívám se na vodu.

„Prosila jsi mě, abych tě naučil se prát, slečno Tesso," osloví mě něžně, ale pevně. „Ale jak to mám udělat, když se sotva dokážeš zvednout z pláže."

Mám co dělat, abych nezkroutila tvář žalem. Tuhle prosbu jsem mu přednesla ve víru zármutku, když mi Corrick poprvé zmizel v tmavnoucích vlnách a já si myslela, že už mě nikdy nic nebude víc bolet. Tehdy jsem chtěla naučit ten nejlepší způsob, jak se tomu postavit.

Teď si ale přeju jen jediné – vrátit se na pláž a schoulit do písku.

Musím si zakrýt tvář rukou. Slzy mi ale stoupnou do očí dřív, než se mi podaří je zastavit, a tak se jim aspoň bráním mohutným popotáhnutím. Marně.

Erik zvedne dlaň. „No tak. Možná na té vodě něco chytíme a opatříme si dnes na večeři něco lepšího než solené hovězí a sýr."

Otřu si líčka. „Jsem lékárnice, ne kuchařka. Copak já vím, jak se kuchají ryby?"

„Takže se dneska naučíme obojí: veslování *a* kuchání kořisti."

Má mi to na tváři vykouzlit úsměv, ale ten se jaksi nedostaví.

Pak Erik dodá: „Už tu trčíme přes týden. Co když tě tu nechám a zrovna v tu chvíli se na nás přijede podívat Rian? To bys s ním musela mluvit úplně sama."

No, a tohle zabere. Než se naděje, v podstatě mu do toho člunu sama *skočím.* Když dopadnu, kocábka se ma-

linko rozhoupe a Erik protáhne vesele koutky. Pak ukáže na lano držící loďku u mola. „Odmotej ho z vazáku a já nás odtlačím."

Když poslechnu, opře se veslem o molo, a sotva odrazíme, plácne sebou na lavičku naproti mně. Vesla zapadnou do dvou drážek podél okraje člunu a taky jsem si všimla drobných zarážek ve dřevě, které zabraňují tomu, aby sklouzla do vody. Možná jsem se nakonec přece jen nemusela tolik bát.

Sáhnu po veslech, ale Erik zavrtí hlavou. „Z přístaviště nás vyvedu ještě já. Ty se jen koukej."

Pak zaboří vesla do vody a začne se do nich rytmicky opírat. S každým záběrem je vytáhne ven a zase jimi prořízne hladinu, jako by to dělal celý život. Průběžně mi vysvětluje každý pohyb, předvádí, jak držet tělo správně rovně a jak využívat proudu. Vesluje spíš pomalu, ale dává do každého záběru sílu, takže člun lehce klouže po vodě a my za pouhou minutu necháváme přístaviště daleko za zády. Vánek mi ochlazuje tváře a suší slzy. Zhluboka se nadechnu.

„Mám to teď vzít já?" zeptám se.

„Ještě ne."

Vzpomenu si na to, co mi říkal na břehu. *Potřebuju pohyb.*

„Zase to s tou tvrdohlavostí nepřeháněj," napomenu ho.

Erik se usměje. „Ano, slečno Tesso."

„Jak to, že toho o člunech a rybaření víš tolik?" zeptám se.

„Vyrostl jsem ve Sluncově," odpoví, aniž by přestal veslovat. „Velká část mé rodiny jsou námořníci. Bratr a jeho žena se plaví po obchodní cestě mezi Sluncovem a Ocelovým městem a kdykoli mám dost dlouho volno, rád se

k nim přidám. A to je částečně důvod, proč…“ Prudce se odmlčí a zadívá se na mě.

Nedokážu mu z tváře vyčíst, na co právě myslí. „Proč co?“ nedá mi to nakonec.

„Nevím, kolik ti toho můžu říct,“ povzdychne si trochu rozmrzele a sám se zadívá někam do vody. „Možná na tom ani nesejde.“

Chvilku si to převaluju v hlavě, protože na to ne a ne přijít. Možná jsem na tom břehu opravdu seděla příliš dlouho. „O čem bys mi měl nebo neměl něco říkat?“

Loupne po mně pohledem. „O královských záležitostech.“

„Aha.“

Erik pokývá hlavou. „*Aha.*“

Potom ještě chvíli tiše zabírá vesly a já si najednou uvědomím, že tenhle člověk v sobě asi nosí celou *spoustu* tajemství. Byl přece členem Harristanovy osobní stráže, nehnul se od králova boku, tudíž vyslechl všechny možné rozhovory.

To mě trochu zaujme, a tak zvědavě nakloním hlavu a podívám se na něho. „Jaké nejhorší tajemství jsi kdy musel udržet?“

Kradmo se pousměje. „Už si nepamatuju.“

„Lháři. A musel jsi někdy něco tajit i před Corrickem?“

Jakmile tu otázku vyslovím, hned mě napadne, jak je bláhová. Corrick byl přece královským vykonavatelem. Týkaly se ho všechny kandalské státní záležitosti, pročež si neumím představit, že by Harristan poroučel svým lidem, aby mu něco zamlčovali.

Jenže Erik kývne. „Občas ano,“ přizná.

„*Opravdu?*“

Něco neurčitě zabručí. „No, princ ale bratrovi taky neříkal všechno, ne?“ Bleskne po mně o dost významnějším pohledem než předtím.

A asi má pravdu. Corrick svou identitu zakryl maskou Westona Larka tak dokonale, že jsem mu sama skoro nevěřila, když se mi pokoušel odhalit pravdu.

Aspoň mě ale tenhle rozhovor přivedl na jiné myšlenky. „Můžeš mi prozradit *cokoli* zajímavého?“

Erik se zadívá někam přes vodu a s povzdychem odpoví: „To, co vím já, je většinou nuda, slečno Tesso. Vážně. Konzulové Jeho Veličenstvu málokdy chtěli sdělovat vzrušující novinky. Většinou se prostě jen rádi poslouchali. A to, z čeho se skutečně tajil dech, jsi už slyšela sama.“

Zamračím se. Smutná je na tom jen skutečnost, že se pravděpodobně nemýlí.

„Tak dobře, něco ti přece jen prozradím,“ ztiší Erik malinko hlas, jako bychom se nenacházeli dost daleko od břehu a našim jediným publikem nebylo moře a nebe. „Kapitán Blakemore… tedy, *Rian*… odmítl vzít na palubu *Lovce* kandalské námořníky, pamatuješ?“

Kývnu. „Říkal, že nechce navést cizí navigátory přímo do Ostriáru ani nikoho učit, jak obeplout Ostrov zmatku, protože si dělal starosti, že bychom tam vyslali vojenské síly.“

„Ano,“ přitaká Erik. „Jenže král si přál, aby Corricka na plavbě doprovázel někdo schopný, kdo by dokázal loď ovládat v případě… v případě, že by to bylo nutné. Já jsem se už po moři plavil, a tak jsem se přihlásil jako dobrovolník. Stejně jako Kilbourne. To proto jsem si ho vybral s sebou. Jako kluk přes léto pracoval v Artisu v docích.“

Někdo, kdo by dokázal ovládat loď v případě, že by to bylo nutné.

Jak nad těmi slovy přemýšlím, vzpomenu si, jak se Rian toho rána, kdy se na lodi všechno zvrtlo, chystal Erika zabít. *Je to námořník,* řekl tehdy. *Důkaz, že princ Corrick nedodržel naši dohodu.* Tehdy jsem příliš neuvažovala nad tím, co ta slova znamenají, ale teď je vidím v novém světle, což trochu mírní moji zvědavost.

Těžce polknu při vzpomínce, jak jsem Corricka div neprosila, aby na tu loď nastoupil. Poslouchala jsem Rianovo povídání o akrech a akrech měsíčníků, o tom, jak chtěl pomoct svému lidu a všechno mu spolkla i s navijákem. Ostatní mu na to ale očividně neskočili.

„Takže ty jsi Rianovi nikdy nevěřil," hlesnu tiše.

„Ne."

Říká to tak jednoduše, zatímco mně v hrudi sálá hotová vatra vzteku pokaždé, když si na Riana vzpomenu.

Možná proto ho Erik klidně dokáže poprosit o celtovinu a plachty, zatímco mě naplňuje spokojeností spíš představa, že ho držím pod vlnami a nechávám ho pomalu utopit.

Erik dál vesluje a já se dívám na vodu. Na hladině se třpytí sluneční paprsky a všude kolem panuje klid a mír. Břeh po naší levici tvoří jen prázdný pás písku, jako by náš dům byl jediným na celém ostrově. Když se *Lovec úsvitu* blížil k Fairdeu, zahlédla jsem z vody Rianův palác, ale ten asi stojí na druhé straně, protože odtud ho nevidím.

Výborně.

Pozorně poslouchám Erikův dech, aby mi neunikl sebemenší náznak únavy, ale Harristanův strážce si se mnou dál povídá stejně lehce, jako když jsme stáli na molu. Je dvakrát větší než já a svalů má na rozdávání, tudíž by mě to nemělo překvapovat, přesto bych nerada, aby toho později litoval.

Zatímco dál pozoruju hladinu, řeknu: „Chudák Kilbourneova žena – nikdy se nedozví, co se s ním stalo.“ Když hrozí, že se mi smutkem zase sevře hrdlo, raději polknu. Ten voják se tak těšil, že budou mít miminko. Chtěl své paní koupit dům. „Sara se jmenuje, že?“

Erik kývne. „My už najdeme cestu domů. A pak jí to povím.“

Najednou si uvědomím, že Erik asi v Kandale taky někomu takhle zoufale schází – jen jsem se zatím tolik topila ve vlastním truchlení, že mě ani nenapadlo se ho zeptat. „A co ty? Čeká tě doma milá?“

Při těch slovech sebou malinko cukne, ale potom se pousměje. „Kdepak. U královské stráže nás sice dobře platí, ale pracujeme dlouhé hodiny, naše služba je nepředvídatelná – a zvláště pak, když nás nasadí přímo u krále. Člověk pořád udržuje nějaká tajemství nebo naopak lže, jako když tiskne, v zájmu státu Navíc je to velmi riskantní povolání – hlavně od minulého roku. Už jsem viděl tolik konců manželství jako svateb. To není ten nejlepší způsob, jak s někým začít žít.“

Už se chci hádat, že Kilbourneovi se to povedlo, ale možná že právě tohle je to riziko, o němž Erik mluví.

Jen pokrčí rameny. „Pro vojáka je prioritou vždycky někdo jiný, takže mám pocit, že bych ženě přinesl jen zklamání.“

„No, to zní jako docela osamělý život.“

Jeho úsměv teď nabyde rošťáckého výrazu. „Nikdy jsem netvrdil, že jsem *osamělý*.“

Překvapeně zalapám po dechu, naberu do dlaně vodu a pořádně ho pocákám. „*Eriku!*“

Zasměje se, což zase přinutí k smíchu mě.

Jakmile mi ten zvuk ale vyklouzne z úst, rychle ho zadusím a založím si ruce na břiše.

Smích mi teď připadá jako zrada. Nevím proč, ale je to tak.

Neuvědomím si, že zadržuju dech, až do chvíle, kdy mi před očima začnou tancovat hvězdičky.

Najednou se mi o bříška prstů otře něco dřevěného. „Teď ty."

Rychle vydechnu, takže to zní skoro jako vzlyk. „Prosím?"

Moje zorné pole vyplní Erikova tvář a jeho ruce už mi tisknou do dlaní vesla. „Střídání, slečno Tesso. Teď budeš veslovat ty."

„Aha, jasně," odtuším, načež popadnu ty kusy dřeva a vyměníme si místa.

Možná že mi po tvářích stékají slzy, přesto se pokouším zvedat listy vesel z vody přesně tak, jak mi to Erik ukázal. Jsem nešikovná, takže dramaticky zpomalíme, přesto se člun *trošičku* sune vpřed.

„Nebudu tak rychlá jako ty," varuju ho.

„Na tom nesejde."

„Bolí tě něco?"

Odlepí oči od hladiny a odpoví: „Mě ne, ale tebe."

A právě to je ta poslední kapka. Pustím vesla a zabořím si tvář do dlaní, abych se bránila úporným slzám. V srdci mi kypí zármutek a žal, až už je v sobě nedokážu udržet ani vteřinu.

Erik se přesune za mnou na lavičku. Po chvilce mě vezme kolem ramen. To gesto je laskavé a bratrské, ale taky trochu rozpačité a ztuhlé, zvlášť, když mě u toho ještě poplácá po paži.

Protože to ale nečekám, přece jen to částečně uklidní moje rozjitřené emoce. Utřu si obličej a podívám se na něj. „Promiň."

Znovu mě poplácá po rameni a pak plaše pípne: „Ale ne, to *já* se omlouvám. Nikdy nevím, co si počít, když někdo brečí."

S pobaveným zachichotáním si znovu osuším obličej. „Překvapuje mě, že jsi neřekl: *No tak, no tak.*"

Erik se usměje a přesedne si zpět na vlastní lavičku, než významně kývne na vesla v rýhách, které je udržely na palubě lodi. „Zaber. Hned ti bude líp. Jak jsem říkal, potřebuješ pohyb."

Kývnu a znovu se chopím obou kusů dřeva. Protože hrozí, že se mi zase smutkem stáhne hrdlo, přinutím se něco říct. Zní to trochu udýchaně, přesto se pokusím Erika pozlobit. „A co ty holky, které se staraly o to, že jsi nikdy nebyl *osamělý*? Ty jsi utěšovat nemusel?"

V očích mu zasrší pobavená jiskřička a hned mi to rýpnutí vrátí. „Možná jsem jim nikdy nedal důvod brečet."

V paláci by takhle přímý *nikdy* nebyl, takže se mi najednou zdá, že ho poznávám z úplně nové, dosud neznámé stránky. „Kolik ti je vlastně let?" zeptám se.

„Dvacet osm. A tobě?"

„Osmnáct."

Překvapeně hvízdne, načež se nakloní přes bok lodi, aby se podíval do vody. „Věděl jsem, že jsi mladá, ale že až tak moc? Poplujme ještě trochu dál – já pak zkusím trochu rozhodit sítě."

„No, Corrickovi taky bylo jen devatenáct." Můj hlas se mě znovu chystá zradit, a tak se opřu do vesel a zaberu silněji. Erik měl pravdu. *Vážně* jsem potřebovala trochu pohybu.

„Já vím." Zavrtí hlavou a zamračí se. „Někdy na to zapomínám, ale opravdu *byl* mladý. A náš král, upřímně řečeno, taky. Rodinné dědictví těch dvou se ale zatím skládá ze samých tragédií."

Teď už se dobrá nálada vytratila i z jeho hlasu a tón, kterým to řekl, sálá jako rozhněvaný uhlík.

„Ty se zlobíš," konstatuju překvapeně.

Erik kývne a přehodí sítě přes bok člunu s takovou vervou, jako by ten pohyb ještě podkresloval jeho spravedlivý vztek – aspoň, než se bolestně zašklebí, popadne se za bok a začne dýchat skrz zatnuté zuby. „Až se vrátíme do Kandaly," řekne, „budu muset Jeho Veličenstvu nahlásit, že naše podezření se potvrdila, kapitánu Blakemoreovi se nedá věřit a já jsem nedokázal ochránit prince Corricka. Tohle se nemělo stát, slečno Tesso. Král Harristan si nezaslouží přijít ještě o bratra."

Když si představím, jak se Harristan dozví o Corrickově smrti, zase se mi do očí tlačí slzy. Erik po mně bleskne ostrým pohledem. „A právě proto si se slzami nevím rady," zabručí, „radši se naštvu."

Vzpomínám si, jak ode mě na palubě *Lovce* odháněl Riana, když Corrick s Lochlanem zmizeli ve vlnách. Seděla jsem na podlaze a ronila slzy, ale Erik byl připravený Riana přehodit přes zábradlí, kdyby se ke mně jen přiblížil.

To bylo té noci, kdy jsem ho poprosila, aby mě naučil se prát.

Ale jak to mám udělat, když se sotva dokážeš zvednout z pláže.

Ponořím se do sebe hlouběji, abych tam našla ten samý hněv, koušu se do jazyka, až v ústech ucítím krev, zuřivě se opírám do vesel a těžce dýchám.

„Hodná holka," pochválí mě Erik.

„Řekl jsi ‚*Až se vrátíme*'," ozvu se mezi záběry. „Takže si myslíš, že se opravdu někdy dostaneme domů?"

„To nevím," zaváhá a na chvilku si mě prohlíží, než se zase nahne nad bok lodi, aby zkontroloval sítě. „Zato si myslím, že pokud někdo z nás bude muset vymyslet, jak si o všem popovídat s Rianem, jsi to ty."

Div neupustím vesla. „Cože?" uhodím na něho. „Ale proč?"

„Protože se nedomnívám, že lhal úplně ve všem. Ostriár opravdu potřebuje ocel. Nepokoušel se vzít prince Corricka do zajetí. Věřím tomu, že chtěl skutečně udělat pro svůj lid to, co je správné, stejně jako ty ses vždycky snažila sloužit Kandale. Takže si myslím, že toho všeho upřímně lituje. To proto si taky chce za každou cenu udobřit *tebe*." Popotáhne za sítě. „Jenže dřív nebo později ho ta lítost přejde – pokud už se tak nestalo. Bude si muset přiznat, že zklamal, nebo po něm znovu půjdou ti piráti, nebo jeho lidé poznají, že nedostál svým slibům…prostě *tak něco.* A jakmile tohle proběhne, už na něj nebudeš mít jedinou páku."

Zatímco se pořád opírám do vesel, uvažuju o tom.

Nenávidím Riana. *Z duše.* Nechci s ním mluvit.

Jenže pokud je ostriárský král, pořád představuje naši nejlepší – a zatím *jedinou* – cestu pryč.

Podívám se na Erika a vzpomenu si, jak vyzýval král Harristan své stráže ke spolupráci na strategickém plánu. „Poraď mi tedy vhodný postup." Po chvilce zaváhání dodám: „Prosím."

„No, Rian připlul do Kandaly vyjednávat s králem. Nemohl si tedy být jistý tím, koho si s sebou přiveze zpět

domů – pokud vůbec někoho," začne Erik a pokrčí rameny. „Pořád potřebuje ocel. A pokud jsem se za ta léta služby něco o urozených pánech naučil, pak teď tápe, váhá, *schovává se.*"

„A lže."

„Stoprocentně. To bys ty ale mohla trochu dělat taky. Přesvědč ho, že znáš pár Corrickových tajemství, která by Ostriáru mohla přinést prospěch, a vyjednej si s jejich pomocí cestu zpět do Kandaly."

To mě znejistí. „Neuvěří mi. Já moc lhát neumím."

Erik se nad tím zamyslí, přičemž u toho vtáhne sítě zpět do lodi. „Koukej na ten úlovek! Máme teď víc, než potřebujeme. Půlku budu muset hodit zpátky," vysype na podlahu člunu dva tucty ryb, které sebou okamžitě začnou divoce mrskat. Erik začne neprodleně některé z nich pouštět zase do vody a já si všimnu, že se u toho zadýchává.

Pustím vesla a jdu mu pomoct. „Měl by sis odpočinout."

„Nic mi není. Šest ryb si tu necháme. A dej sem vesla – otočím nás."

Zatímco se činí, zahledím se k ostrovu. Pohupujeme se na vlnách slušný kus cesty od břehu a pláž z velké části zeje prázdnotou, teď si ale poprvé všimnu ještě dalšího přístaviště. Na jeho konci stojí nějaká žena s dítětem po boku a sleduje nás.

Zvednu ruku, abych jí zamávala, ale neoplatí mi to. Na to, abych odhadla její výraz, jsme příliš daleko.

Erik se opět chopil vesel a veze nás zpět tam, odkud jsme připluli. „Asi je opatrná," řekne. „Rian povídal, že na tyhle břehy útočili lidé Orena Cranea."

„Aha," vydechnu tiše. Na to jsem nepomyslela.

„Jsem si jistý, že právě proto byl náš dům prázdný."

Ani to mě nenapadlo. Pro samý vztek na Riana jsem si neuvědomila, že i Ostriár musel čelit vlastním tragédiím.

Erik má pravdu. I já jsem si teď jistá, že Rianova lítost je upřímná.

Přesto zůstává lhářem, který napáchal spoustu hrozných věcí, jen aby dostal, co chtěl. Corrick je mrtvý a Rian jistě ví, že mu to Harristan nikdy neodpustí. Pokud ještě pořád potřebuje pro svou zemi ocel, možná se nebude štítit provést ještě něco daleko horšího, aby ji získal.

A to mě přivede na jeden nápad… „Třeba ani lhát nemusím."

Erik se na mě otočí, ale nepřestává se u toho s vervou opírat do vesel, takže náš člun hladce klouže po vodě. „Aha?"

„Bez naší oceli se neobejde, jenže nechal Corricka umřít, takže se jistě bojí, že až se to dozví Harristan, nechá celý Ostriár lehnout popelem."

„A já mu s radostí škrtnu sirkou."

„Já taky. Ale ani jedna země by další válku neunesla. Rian ví, že mě Harristan poslouchal, pokud šlo o měsíčník, a myslím, že dál věří tomu, že mi král popřeje sluchu znovu. Jak jsi sám říkal – nikdo netušil, koho si Rian vezme do Ostriáru s sebou, protože to nevěděl ani on sám." V břiše mi kypí zlost. Erik má pravdu. Vztek je o tolik mocnější než smutek! „Nemusím zalhat ani slůvkem. Snad mi bude stačit, když ho přesvědčím, že právě já jsem ta, kdo mu pomůže získat, po čem prahne."

KAPITOLA TŘI

Harristan

Když jsem byl malý, bral jsem tajné výlety do Divočiny jako dobrodružství.

Po boku jsem měl bratra a společně jsme se ztráceli v davu, utráceli drobné, mlsali sladkosti a předstírali, že jsme Sullivan a Wes. Byli jsme prostě dva obyčejní kluci, kteří na chvilku dokázali uniknout pastem a sešněrovaným pravidlům života v paláci. Když se noc chýlila ke konci, nenápadně jsme se vkrádali zpět do Královského sektoru, po laně vylezli do mých komnat, nebo pronikli podzemní chodbou do prázdné kuchyně. Nikdy jsme si nemuseli dělat starosti s tím, zda budeme mít teplé jídlo, vyhřátou postel nebo padnoucí pár bot.

Když se na to teď zpětně dívám, stydím se, že jsme si hráli na chudáky, ačkoli jsme skutečnou nouzi nikdy nemuseli okusit.

Jenže teď ji zažívám.

Některé věci jsem se naučil ignorovat. Když jsem měl poprvé tu čest se slamníkem, bál jsem se, že se už nikdy pořádně nevyspím, ale teď mi to ani nepřijde. Podzimní vítr v noci hvízdá uvolněnými okenicemi a popraskanými okny, ale už jsem se naučil prohrábnout oheň a natěsno svázat závěsy, aby nám neunikalo teplo. Všechny moje šaty jsou buď půjčené nebo darované, takže mi ani jediný kousek nepadne *jako ulitý*, zato mě drží v teple, pročež se i s takovou garderobou spokojím. Jen jezdecké boty mám ještě z paláce, a tak bych je neměl ještě nějakou dobu prošoupat. Nejhorší na tom všem je hmyz a hlodavci, kterými se to tu jen hemží. Pokud jde o ně, vždycky se musím kousnout do jazyka, abych si nestěžoval, ale zatím jsem to vždycky zvládl.

Nedostatkem jídla netrpím, což mě docela překvapilo, protože spousta lidí tady je hubenější, než by měla být. Chaloupku o dvou místnostech sdílím s Quintem a svými dvěma strážci – Thorinem a Saethem, ale něco k snědku nám sem doručují dvakrát denně. Sedmého dne nám k večeři přinesou dokonce dvě celá pečená kuřata, jeden bochník chleba, ocelovou misku plnou slané kořenové zeleniny a další hluboký talíř s ovocem.

Zadívám se nejdřív na jídlo a potom na ženu, která s ním přišla. Jmenuje se Alice a nejdřív jsem si myslel, že je ještě hodně mladá, protože je o dobrých třicet centimetrů menší než já, ale zjistil jsem, že jsme téměř vrstevníci. Když se mnou mluví, malinko se jí třese hlas. Jsem si jistý, že to není ani tak mnou, spíš to způsobuje přítomnost Thorina nebo Saetha, kteří se mi zlověstně tyčí po boku.

Dnes má službu Thorin. Moji vojáci už sice nemají palácovou uniformu, ale zůstali jim zbraně a léta výcvi-

ku a disciplíny jim už také nikdo nevezme. V Divočině si dávají pozor úplně na každého a je skoro nemožné, aby u toho vypadali neškodně. Z těch dvou navíc Thorin působí přísněji. Když Alice odloží tác s jídlem na stůl, udělá chvatné, trochu nešikovné pukrle, a hned míří zase ke dveřím. „D… doufáme, že vám to takhle s… stačí."

„Víc než to," řeknu, protože je to opravdu dost pro *šest* lidí a Saeth zrovna obchází venku na hlídce. Vrátí se až za několik hodin a ani on nebude muset hladovět. Slyšel jsem totiž, že místní mým lidem nabízejí jídlo a pití pokaždé, když jen projdou kolem nějakého ohniště. „Děkuju vám, Alice."

Žena kývne a vyklouzne dveřmi ven.

Chci shrnout dopisy, které mám zrovna rozepsané, na jednu hromádku, ale Quint se natáhne přes stůl a zastaví mě. „Nejdřív to dopište," řekne mi.

Ten povel mě překvapí. Když zvednu oči, naše pohledy se setkají. Čekám, že uhne, zaváhá, *podvolí se* jako v paláci, jenže to neudělá.

„Pokud dovolíte," dodá, „Karri už čeká s posly. Brzy padne tma."

Nervózně si povzdychnu, protože už mám opravdu hlad, ale jinak mu musím dát zapravdu. Sáhnu tedy po obyčejné tužce, kterou tu používám.

„Jen se najezte, Thorine," řeknu s trochou jízlivosti v hlase. „Alespoň jeden z nás by to totiž udělat měl."

„Rád počkám."

Přitisknu tedy tužku zase k papíru a dělám, co můžu, abych se dětinsky neškaredil. Měl bych se teď soustředit jen a jen na tři konzuly, s nimiž se pokoušíme spojit, abychom zjistili, zda mi mezi elitami ještě vůbec zůstali nějací

spojenci. Musím si dávat dobrý pozor, abych neprozradil, kde se skrývám, protože tím bych ohrozil *všechny*. Zároveň však musím poskytnout dost informací na to, aby takovému psaní vůbec někdo uvěřil.

Místo toho ale uvažuju nad Quintem a jeho… inu, nepatrnými chvilkami vzdoru. Nikdy se ovšem neuchyluje k nezdvořilostem nebo neuctivosti.

Snad je spíš smělý? Malinko drzý?

Protože tohle není poprvé. Ani podruhé. Ani počtvrté.

Za zvláštní považuju skutečnost, že se nedokážu rozhodnout, zda mě to vůbec trápí, ale stejně mi to pořád vrtá hlavou. Vlastně mi to ani moc *nevadí.* Aspoň si to nemyslím. Nebo mě to snad přece jen rozčiluje, ale zvykl jsem si na to podobně jako na slamníky a krysy, a tak se pomalu učím jeho drobné vzpoury ignorovat. Ze stohlavého personálu mi zbyly pouhé *tři* duše a jejich věrnost mi najednou připadá povážlivě vetchá. Kdokoli z nich může kdykoli zamířit ven a shrábnout tučnou odměnu za mé dopadení, tudíž se teď nebudu hádat kvůli několika rozepsaným zprávám.

A už vůbec ne, když má Quint vlastně pravdu. Karri a poslové na mě skutečně *čekají.*

Já bych to všechno ale… rád trochu *pozdržel.* Čím déle čekáme, tím větší máme šanci, že se Corrick vrátí a já tomuhle všemu nebudu muset čelit úplně sám.

Jakmile mě takové věci napadnou, uvědomím si, jak je to sobecké. Jak *zbabělé.* Takže to raději rychle vyženu z hlavy a dám se zase do psaní.

Tessina kamarádka Karri totiž vysílá poslíčky Jasperu Goldovi, Jonasi Beechingovi a Roydanu Pelhamovi domů, což je velmi dobře promyšlený tah jak zjistit, který

z nich ještě *nekonspiruje* proti trůnu. Nechce se mi posílat pryč jednoho z hrstky lidí, jimž tu v Divočině věřím, ale moje důvěra v konzuly je tak mizivá, že ten risk podstoupit musím. Ze všech nejvíc pochybuju o loajalitě Roydana Pelhama. Spřáhl se totiž s Arellou Cherryovou, která zase spolupracovala s Christopherem Huxleym, kapitánem palácové stráže, a Laurel Pepperleafovou, jejíž otec zase plánoval převzít moc nad nejbohatším kandalským sektorem. Pokud se všichni tihle lidé skutečně spolčili, mohlo by to pro mě mít dost smutný konec, zvláště pak, pokud se vlády ujme Allisander Sallister.

Jenže Roydan se ke mně choval vždycky laskavě – zvláště pak poté, co mi zabili rodiče. On byl jediný z konzulů, který se nesápal po moci a nechtěl mi hned strhnout korunu z hlavy. A tak se v dopise pro něj soustředím na jeho věrnost a na to, jak mu vždycky záleželo na mně i Corrickovi a jak jsme si s bratrem jeho laskavosti vždycky vážili. Vyzdvihuju jeho péči, s jakou se věnoval svěřenému sektoru, zatímco ostatní konzulové nehnuli pro kandalský lid ani prstem. Nezapomenu se zeptat, zda je stále ochotný myslet především na blaho našeho národa stejně jako já.

Myslím ta slova upřímně, přesto doufám, že budou mít i strategický význam, pokud se konzul Pelham rozhodne moje psaní sdílet s Arellou nebo kýmkoli jiným.

Snad se mi podaří vyjádřit dost jasně, že *já* jsem ochoten se postavit na stranu lidí, ať to stojí, co to stojí.

Dokončím poslední řádky a opatřím všechno podpisem. Svou pečeť tu nemám, ale napíšu své iniciály do obloučku několika písmen, aby se dokument nedal tak snadno zfalšovat. Nevypadá to sice tak dokonale jako

plnicím perem, ale lépe už to nesvedu. Karri pak nechá dopisy doručit do tří různých sektorů. Poslové poběží zastrčenými uličkami a skrytými pěšinami co nejdále od každého cíle, aby snížili riziko odhalení.

To ovšem znamená, že uplynou celé *dny*, než zjistím, zda ještě některý z konzulů stojí na mé straně. A možná i měsíce.

Jakmile dotáhnu poslední kudrlinku, Quint mi papír div nevytrhne zpod ruky a úhledně ho složí tak, aby byl navlas podobný těm ostatním. „Odnesu je Karri." Než stihnu cokoli říct, je pryč.

Chvilku se za ním dívám, ale potom odložím tužku a promnu si dlaní šíji. Zatím jsem se jídla ani nedotknul, takže Thorin také čeká.

Členy palácové stráže ve službě oslovujeme příjmením, takže jsem – až do posledních pár týdnů – ani netušil, jak se jmenují křestním jménem. Vlastně jsem o nich věděl jen to, jak plní své pracovní povinnosti, a víc nic. Tady se ale jejich služba proměnila v nekonečný úkol, a tak se je snažím oslovovat o něco neformálněji, když by si měli užívat pár zasloužených chvilek svobody.

„Posaď se, Bene," pobídnu ho. „A dej si něco k snědku."

Voják poslechne, a zatímco si bereme z tácu, bez rozmyslu řekne: „Už jsem se bál, že vás pan Quint klepne přes prsty."

Překvapeně zvednu oči. Nikdy by mě nenapadlo, že si toho kromě mě všimne ještě někdo jiný.

Jakmile Thorin zahlédne, jak se tvářím, zamračí se. „Odpusťte. Neměl jsem…"

„Ale ne," uklidním ho, „já jsem si totiž upřímně myslel to samé."

Letmo se podívá někam na strop. „Ani by mě nepřekvapilo, kdyby ten chlap vymyslel způsob, jak začít revoluci pomocí *papírování*."

Při té poznámce se neubráním smíchu, což mi Thorin oplatí úsměvem. Pak se ale moje veselí promění v záchvat kašle tak silný, že si musím zakrýt ústa předloktím, aby to nikdo zvenčí neslyšel.

Thorin znovu svěsí koutky a ustaraně se na mě zahledí. Když ani po celé minutě kašel neustává, nalije mi ještě do pohárku vodu. Vypadá, že se chystá vyskočit a běžet ke dveřím, ale když se na něho mezi záchvaty zamračím, zarazí se.

Celé dny jsem se to snažil schovávat, ale je to čím dál těžší. Jakmile se zase dokážu nadechnout, pořádně si loknu vody a potom pomalu plním plíce vzduchem, dokud nemám jistotu, že další nápor kašle už nepřijde. „Jen jezte," pobídnu svého strážce, „nic mi není."

Jenže lžu a on to ví.

Tady v Divočině jsou léky opravdovou vzácností. Každých pár dní sice dávku dostanu, ale ve srovnání s tím, kolik měsíčníku jsem bral v paláci, to není skoro nic. Někdy v noci se schovávám pod přikrývkami a kašlu do polštáře, aby nikdo kolem nezjistil, jak špatné to se mnou je. Thorin a Saeth už začali s výcvikem lidí, kteří se společně s námi chtějí postavit konzulům, a já bych se k nim měl připojit, jenže dost pochybuju, že to moje plíce zvládnou, a nemůžu si dovolit ukázat svému lidu slabost.

Thorin na mě pořád zírá.

„*Jsem v pořádku,*" štěknu na něho. „Sedněte si a jezte."

„Ano, Vaše Veličenstvo." Okamžitě dosedne zpět na židli. „Odpusťte."

To není o nic lepší.

S povzdychem si promnu tvář a přitisknu si prsty na víčka. Vážně si nevím rady. V paláci vládnou pravidla, protokol a… *pořádek.* Thorin žertem zmínil papírovou revoluci, ale správce palácových záležitostí aspoň něco organizuje. Thorin se Saethem chodí na hlídky a cvičí nové vojáky z řad lidu. Karri zase doručuje dopisy, aby se zjistilo, zda nám vůbec zůstali nějací spojenci. A já… já se jako tonoucí chytám každého stébla. Zbytečně.

Umím si představit, jak by se tvářil Corrick, kdyby tu teď byl. *Bože, Harristane, to neumíš nic lepšího než psát dopisy? Tak to se můžeš jít rovnou vydat do rukou nepřítele.*

Až se můj bratr vrátí z Ostriáru, najde své království v naprostých troskách.

Nebo aspoň ve větších než obyčejně.

Konečně nechám ruce zase klesnout. Thorin večeří, ale jen proto, že jsem mu to poručil. Oči upírá na talíř a jeho dobrá nálada se úplně vytratila.

Určitě je vyčerpaný. Stejně jako já.

Takhle už nemůžeme dál fungovat. Nemůžu pořád jen čekat na odpověď konzulů. Musím začít jednat pro své lidi *tady.* Je třeba *něco dělat.*

„Když se zamyslíte ještě i nad jinými členy královské gardy, které bychom mohli oslovit," nakousnu opatrně, „kdo z nich by se k nám nejpravděpodobněji připojil?"

Jeho ruce ztuhly uprostřed sousta a Thorin zvedl překvapeně hlavu. „V osobní stráži nás bylo třicet. Rocco a Kilbourne odjeli do Ostriáru, já a Saeth jsme tady s vámi. Pořád ale zůstává šestadvacet dalších. Možná už byli převeleni na jiné pozice, nebo dokonce propuštěni, i když se pořád obávám, jestli je kapitán Huxley nenechal zavřít, když vyšlo najevo, že jsme vám pomohli uprch-

nout. Pokud by přesvědčil ostatní, že jsme se s vámi spřáhli proti království, mohl by takový čin i ospravedlnit."

Pokud moje stráže sedí ve vězení, jsou mi stejně užitečné, jako by je někdo vystřelil na měsíc. Nedostanu se k nim. Možná že na mě před touhle chaloupkou čeká menší armáda rebelů, ale ani ti mi nevěří dost na to, aby se nechali vést. Alespoň prozatím. A ačkoli se jim už jednou podařilo vyhodit vězení do vzduchu, neobešlo se to bez ztrát – ať už na jedné nebo na druhé straně. Takový útok prostě nemůžu rozumně zdůvodnit. Ne pro pár členů gardy navíc.

Ale snad to ani nebude nutné. Zatímco si obírám kuře, usilovně nad tím uvažuju. „Huxley nemá v ruce nic, co by dokazovalo, že jste se se mnou spřáhli, protože nedošlo k žádnému skutečnému spiknutí. Konzulové jen rozšířili nějaké fámy, ale to se dělá podstatně hůř, když mluvíte s lidmi, kteří mě dnes a denně obklopovali. Kdyby ovšem z něčeho takového Huxley obvinil *celou* gardu, vlastně by se usvědčil také. Pořád je přece její kapitán. Nemohl tedy zavřít dvacet šest svých mužů do vězení, aniž by tím spustil pořádný povyk – pokud ne rovnou další skandál kromě toho, který už mají."

Thorin po chvilce přemýšlení kývne. „To je pravda. Navíc by to mužstvu podlomilo morálku. Kdyby Huxley uvrhl tolik lidí do vězení, dokážu vám vyjmenovat tucet dalších, kteří by dali na místě výpověď. Od prvního útoku na Královský sektor panuje v gardě pěkné dusno. Většina z nás se už stejně semkla – a to nemluvím jen o členech vaší osobní stráže."

Většina z nás se už semkla. Než Rocco odjel s Corrickem, před Huxleym mě varoval. Jasně mi řekl, že mnoho z jeho kolegů už pojalo podezření, že má jejich kapitán

podstatně nekalejší pomyšlení a libůstky než jen oplzlé drby. V duchu se zašklebím při představě, kolik rebelství se mi dělo přímo pod nosem.

Kéž bych tak měl někoho, koho bych mohl poslat do Královského sektoru, ale je to příliš nebezpečné. Dokonce i Karrin malý byt už prohledali, protože se o ní vědělo, že pomáhala povstalcům *a* mně. O důvod víc, proč je rozumné, aby teď chodila raději do jiných sektorů.

„Celý palácový personál má určitě pořád plné ruce práce," řeknu. „Pochybuju, že Huxley, Arella a kdokoli další, s kým spolupracují, počítali s tím, že uprostřed noci zmizím. Konzulové možná využili příležitosti a sotva jsem vytáhl paty z paláce, převzali kontrolu – určitě to ale nebyla připravená akce. Jakákoli moc, kterou teď mají, je stále velmi vratká. Zvlášť když se se mnou vytratil i Quint."

Quint, který nám zrovna papírováním organizuje revoluci.

Thorin sice protáčel oči, ale právě Quint byl ten, který před třemi dny navrhl, abychom do paláce posílali hlášení o tom, že král byl „spatřen" v jiných sektorech. Tak totiž donutil noční hlídky plýtvat lidskými zdroji pátráním po falešné stopě.

Podívám se na dveře. Už je pryč podezřele dlouho.

„Huxleymu se nedá věřit, ale hloupý není," ozval se Thorin. „Nikdo k vám neměl blíž než my."

Tím si znovu získá moji pozornost. „Nevím, zda by si členy královské osobní stráže nechával v paláci, nebo se cítil bezpečněji, kdyby je poslal pryč."

„Mít je pod střechou představuje jisté riziko," uvažoval nahlas Thorin, „a navíc bych se vsadil, že Huxley ke konci nevěřil ani *nám*."

To zní slibně. „Kolik svých kolegů znáte dost dobře na to, abyste věděl, kde bydlí?“

„Já se Saethem? Asi ne všechny, ale hodně.“ Zašklebí se. „Pár z nich bydlí v Královském sektoru, ale jít tam by byl riskantní podnik. Někdo by nás poznal.“

Zadívám se mu do očí a nakloním se blíž. „Kolik myslíte, že by se k nám přidalo?“

„Všichni.“

Vyhrkne to bez váhání a s takovou jistotou, že mě to zasáhne jako rána pěstí.

Sevře se mi hruď, takže musím narovnat záda. „*Všichni* jistě ne.“

„Z vaší osobní stráže? Všichni do jednoho.“

Polknu i přes stažené hrdlo. Netuším, proč mě jejich věrnost tak překvapuje, přesto si nemůžu pomoct. Vždyť je skoro neznám křestním jménem. V paláci jsem mohl věřit jen malé hrstce lidí, z nichž většina odplula do Ostriáru.

„No,“ zachraptím.

A pak najednou netuším, co víc říct.

Království se rozpadá. Takovou loajalitu si *nezasloužím*.

„Poraďte,“ ozvu se, protože *něco* odpovědět musím.

„Přivést sem všechny členy osobní stráže najednou by bylo lehkomyslné,“ přemítá nahlas Thorin. „Nevíme, co se v paláci za poslední týden seběhlo a nechceme riskovat, že nás odhalí, takže bych začal v klidu po dvou, po třech. Pokud si je Huxley nedrží v paláci, určitě některé dává sledovat, takže bych se těm, kteří nám byli nejblíž, raději vyhnul. Osobně bych si vybral Darta a Grangera, ale přesně tohle Huxley čeká.“ Zahledí se na strop a dál přemítá.

„Mohli bychom zkusit Reeda a Sommera. Neslouží sice u královské stráže tak dlouho jako ostatní, ale taky se nikdy nepustili s Huxleym do křížku. Kromě toho jsou mladí a nemají doma ženy ani děti, kterým by mohli chybět."

Trhnu hlavou. *Ženy a děti.* Byl jsem tak zabraný do obav o vlastního bratra, že mě ani nenapadlo, že i mým mužům se možná po někom stýská. „Vy ale nejste ženatý, Thorine, že?" nakousnu, protože si nejsem tak úplně jistý. „Nebo ano?"

„Ne." Zaváhá s jistou vážností.

„A rodinu, která vám schází…tu máte? Prozraďte mi to. Prosím."

„Ne. Já ne." Znovu se odmlčí. „Ale Saeth je ženatý a doma ho čekají syn s dcerou."

A my už trčíme přes týden v Divočině. Saeth se vytratil a nemohl se doma ani slůvkem zmínit o tom, že bude pryč.

Bože, jsem to ale hrozný král!

„Nikdy nic neřekl," hlesnu tiše.

„Ne, Vaše Veličensto," odpoví Thorin, „a taky by to sám nikdy neudělal."

Sevře se mi srdce stejně, jako když mi Thorin tvrdil, že by sem za mnou bez váhání šli všichni členové mé osobní stráže. „Bydlí Saeth v Královském sektoru?"

„Ne. Kousek dál na východ v Mechové Studánce. Hned u hranic s Artisem."

Většinou příliš času mimo Královský sektor netrávím, ale odhaduju, že odsud jsou to k Saethovi domů necelé dvě hodiny kočárem nebo na koni. „Znáte jeho ženu?"

„Leu? Trochu."

„Až se Saeth vrátí z hlídky, řekněte mu, že bych s ním rád mluvil."

Thorin se zamračí. „Nebude rád, že jsem vám to řekl, ale asi byste měl vědět, že umírá starostí."

A v tom se, jak si uvědomím, Thorin nemýlí. Saeth plní své povinnosti stejně pečlivě jako jeho kolega, ale posledních pár dní opravdu působí neklidně a nervózně. Celou dobu jsem předpokládal, že na něho působí stejné znepokojení jako na nás na všechny, ale teď chápu, že jde o daleko víc.

A měl jsem si toho všimnout.

Venku se rozezní hlasy, takže nejdřív předpokládám, že se vrací Quint, ale rozhovor najednou zesílí.

Až do křiku.

Zvenčí slyším svého palácového správce, jak říká: „Kdybyste jen *chvilinku* posečkali, tak se krále zeptám…"

Něco těžkého práskne do dveří. „My mu to *řekneme* sami. Vytáhněte ho ven!"

V tu ránu je Thorin na nohou a s vytasenou dýkou skočí přede mě jako živý štít.

„Ne," řeknu mu, „odložte to." Pokud jsem se za svůj pobyt v Divočině něco naučil, pak to, že zbraně situaci příliš neuklidní.

Quint venku se hádá: „Vy nikam ne…"

Ozve se další rána do dveří. „*Ustupte!*" křikne nějaký muž.

Thorin se na mě podívá, dýku stále v ruce.

„Odložte to," zopakuju svůj rozkaz a pak sám vykročím otevřít.

Můj strážce si tiše zakleje pod nos, schová dýku do pouzdra a natáhne nohy, aby byl na prahu rychleji než já. „Vaše Veličenstvo, *prosím*."

Ignoruju ho, vezmu za kliku a jediným pohybem otevřu dokořán.

Cestu ven ale zahradil Quint. Stojí ke mně zády a čelem k více než dvaceti mužům skrytým ve tmě. Čtyři se odvážili až na malinkou verandu před chalupou, v níž teď všichni bydlíme. Někteří třímají v rukou louče, jejichž světlo se jim děsivě mihotá ve tvářích.

Další si vzali sekery. Jiní zase kladiva.

No dobrá.

Položím Quintovi ruku na rameno. „Ustupte," hlesnu tiše. „Promluvím s nimi."

Thorin po mém boku div nesoptí zlostí.

Střelím po něm pohledem a zamumlám: „To se chcete sám prát s dvěma tucty lidí?"

Aniž bych počkal na odpověď, vyjdu ven na verandu a rozhlédnu se po shromážděném davu. „Jsem tady. Povězte mi, co máte na srdci."

Zástup překvapeně zašumí, jako by ani nečekal, že se ukážu. Možná si mysleli, že uteču. Nebo že mě budou muset z domu vytáhnout násilím.

Jako první se probere jeden z těch mužů na zápraží – myslím, že se jmenuje Francis. Ukáže na mě sekerou. „Lochlan už by dávno zaútočil na palác. Zato my čekáme už celý týden. Řekli jsme Karri, že riskujeme krk, abychom vás ochránili, zatímco vy se tady jen schováváte a cpete se naším jídlem."

„Lochlan by *skutečně* už dávno na palác vytáhl," řeknu. Dobře si vzpomínám, jak mě Karri ujišťovala, že armáda povstalců pod vedením jejího milého je připravená se bránit, jenže mě tehdy nenapadlo, že se jedná o *vojsko* jen ve velmi volném smyslu toho slova. Opravdových

zbraní je mezi lidmi poskrovnu. A skutečně vycvičených vojáků ještě méně. „Zkusil by zaútočit a umřel by tam."

„Poprvé jsme to taky zvládli!" zavolá někdo další. „Měli jsme ty konzuly pobít *do jednoho*!"

„*Zvládli* jste to jen proto, že jsem nechtěl mrhat životy mých lidí," odpovím. „Byl jsem ochoten naslouchat vašim požadavkům stejně jako teď. Přísahám ale, že konzulu Sallisterovi a ostatním na vás ani v nejmenším nesejde. Pokud teď vpochodujete do Královského sektoru, vojáci vás zastřelí."

Někteří z mužů si vymění nervózní pohledy. Potom na verandu vystoupí i Thorin a postaví se za mě.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?" naléhá Francis. „Quint říkal, že pořád posíláte nějaké *dopisy*." Znovu mým směrem máchne sekerou, než mu ji Thorin jediným zkušeným pohybem sebere.

Francis se vrhne vpřed, ale můj strážce mě zaštítí svým tělem. Ten manévr je agresivnější, než by musel, a já počítám, že Francis brzy poletí z verandy dolů. Někteří další v davu se nervózně zavrtí, ale zvednu dlaň dřív, než se situace zvrhne ve rvačku.

„*Dost,*" poručím bezvýrazně. „Chovejte se slušně. Přáli jste si se mnou mluvit, tak spusťte."

„*Mluvit* už se nám nechce!" štěkne Francis. „Jsme tady, jsme připravení a už nebudeme čekat!" Sevře ruce v pěsti a očima těká mezi mnou a Thorinem.

Teprve teď si uvědomím, že zvýšené hlasy a pochodně přilákaly další publikum. Najednou se kolem verandy tísní přes třicet lidí. Pak přes čtyřicet. Včetně žen a dětí.

Potom na okraji davu zahlédnu malou Violet. Vždyť je jí teprve třináct! Nemá tu co pohledávat.

Pomalu se nadechnu. Právě v tomhle vězela vždycky ta potíž: rebelové touží po činech, chtějí léky a všechno nejraději *hned teď*.

Zádrhel je jen v tom, že práce kvapná málo platná.

„Opravdu jsem poslal dopisy," spustím opatrně, „protože je důležité vědět, zda mě některý z konzulů podpoří. Vládnou svým sektorům, a pokud se *všichni* postavili proti mně, čeká nás daleko větší boj. Předtím jste měli peníze a výbušniny od mecenášů, které nám teď chybí. Potřebujeme na naši stranu získat víc lidí. Jak nám pomůže zmocnit se Královského sektoru, když tam Jasper Gold okamžitě pošle víc svých vojáků a vezme si ho zase zpátky?"

„Přestali nám dávat léky, které jste nám slíbil," pokračuje Francis. „Říkal jste, že nám pomůžete. Že nás povedete. Ale tohle teda žádný vedení není. Vy se totiž jen *schováváte*! Jak máme vědět, že ti v paláci nemluví pravdu a že jste nás celou dobu netrávil?" Nakloní se blíž. „Možná bychom prostě měli shrábnout odměnu a hotovo."

„Netráví nás!" ozve se z davu Violet a vyběhne, jako by se všem těm mužům chtěla sama postavit. „On se vážně snaží! Dělá, co může, aby nám pomohl!"

„*Violet,*" napomenu ji, ale další slova zaniknou v novém záchvatu kašle. Když se mi tohle stane v paláci, většinou to dokážu dostat pod kontrolu, a pokud náhodou ne, mám Quinta, který vždycky chytře odvede pozornost všech v okolí, odláká je do jiné místnosti nebo je zapojí do hovoru. Jenže v paláci jsem také dostával léky – *hodně* léků –, tudíž jsem tam nikdy nekašlal tak silně a tak často. A nikdy se mi to nestávalo, když jsem byl do slova a do písmene vystavený tolika lidem na odiv.

Nejradši bych se obrátil na patě, jenže nemám kam jít. Pokaždé, když se nadechnu, plíce mi vypoví poslušnost. Pokaždé, když zakašlu, bolí to.

Mám pocit, že se takhle dusím snad celé *věky.* Jakmile se dostanu do bodu, kdy mám pocit, že se topím, do očí mi vstoupí slzy a mě napadne, jestli náhodou nepřišla ta chvíle, kdy se už nic nezlepší.

Přitisknu si předloktí na ústa, ale jedna část mojí bytosti si začíná přát, abych se propadl do země. Možná že Thorin by mohl Francisovi vrátit tu sekeru, aby jí ukončil moje trápení. Tahle muka. To ponížení.

Sotva záchvat kašle malinko poleví, ucítím na paži něčí ruku. Nejdřív si myslím, že mě Quint nebo Thorin vedou zpět do chaloupky, ale pak uslyším Francisův hlas. „Pojďte, Veličenstvo. Posaďte se."

Před očima se mi už začíná zatmívat a dýchám jen mělce, takže rád poslechnu. Trochu moc těžce klesnu na schody, reflexivně se zlomím v pase a opřu čelem o kolena.

Francis mě vezme za rameno. „Ne," řekne, „narovnejte záda a rozepněte si košili na hrudníku."

Mluví ke mně sice trochu hrubě, ale ne bez laskavosti. Znovu poslechnu, ale je to svým způsobem ještě horší. Už sice tak úporně nekašlu, ale vzduch mi teď hvízdá v plicích, a navíc zjišťuju, že se dav ještě nerozešel. Naopak. Řady publika se rozrostly.

Všichni zírají. Cítím na sobě váhu jejich starostí jako jeden stohlavý zatajený dech, pročež mě napadne, jestli náhodou nečekají, že jim tu umřu.

Francis ještě pořád sedí na schodu po mém boku a řekne: „Co takhle říct vaší ochrance, aby mě nezapíchla, jakmile se vás zase dotknu?"

Promlouvá ke mně mírně a sám nedokážu říct, zda malinko nežertuje, ale umím si docela dobře představit, jak na tenhle řetězec událostí asi reaguje Thorin. Ten člověk na mě ještě před chvilkou pořvával se sekerou v ruce, takže bych se vsadil, že můj osobní strážce dýku ještě neschoval.

„Thorine," řeknu, ale zní to jen jako zachraptění mezi mělkým lapáním po dechu. „Ne."

To Francise asi uspokojilo, protože bez váhání natáhne ruku a položí mi dlaň na čelo. Udělá to tak nenuceně, že najednou netuším, jak na to zareagovat. Nevím, co jsem čekal, že udělá ale…tohle rozhodně ne.

Dlaň má suchou a chladivou a voní trochu farmou – snad směsicí sena a dobytka. Není to už žádný holobrádek – bude tak dvakrát starší než já – a na sobě má kalhoty s laclem a ošoupané boty. Tak mě napadne, jestli tu má v davu i děti.

„Horečku nemáte," řekne a zase se odtáhne.

„To nemám…" zadrhne se mi hlas, a tak se sípavě nadechnu. „Teď už moc často na vysoké teploty netrpím."

Při těch slovech Francis ztuhne a já si na chvíli ani neuvědomím, co jsem to vypustil z úst, než řekne: „*Moc často? A že na ně už netrpíte?* To býváte tak často nemocný?"

Srocení se nakloní blíž, jako by bylo zvědavé, co odpovím.

Už svoji chorobu skrývám tak dlouho, že nevím, co říct.

Vzpomenu si, jak přede mnou stála Tessa a říkala mi, že by nás lidé mohli mít rádi, i když stůňou.

Já ale nechci být nemocný král. Připadá mi to jako slabost. Moc dobře si vzpomínám, jak se mi v dětství všichni

smáli. Corrick se zapletl do nejedné rvačky, když se mě zastával.

Za to jsem ho miloval a zároveň jsem to nenáviděl.

Zezadu mě tiše osloví Quint: „Princ Corrick a Tessa si sundali masky. Možná přišel čas se taky ukázat, Vaše Veličenstvo."

Jejich seker a kladiv se nebojím, ale před *tímhle* bych nejraději utekl.

Přesto, když se mi konečně zklidní dech, řeknu: „Stůňu už od dětství. Podlomené zdraví mě trápilo daleko dřív, než do království přišla horečka. Elixír z měsíčníku mi sice trochu pomáhá, ale nikdy mě úplně nevyléčí." Zaváhám. „A pokud jsem před vámi něco tajil, pak tohle." Podívám se na ostatní. Mám teď tak ochraptělý hlas, že nedokážu křičet, ale aspoň to zkusím. „Pokud chcete důkaz, že jsem vás skutečně netrávil, pak tu máte ten nejlepší. A pokud jsem vám opravdu dal jed, užíval jsem ho i já sám."

Jak se zpráva šíří, v davu to tiše zašumí.

Znovu se podívám na Francise. „Vím, že chcete jednat," hlesnu tiše, „a že byste nejraději vzali Královský sektor útokem, ale musíme na to jít strategicky. Pokud se mi podaří najít v sektoru spojence, získám také víc informací a možná rozdmýchám trochu odporu vůči paláci. Jestliže tam ale jen tak vtrhnete, *zabijí vás.* Nemáte na ně žádnou páku. A co hůř – mohli byste tak vyprovokovat útoky na Divočinu. Razie. Noční hlídce ještě utečeme, ale armáda má luky a dobře vycvičené stopaře. Obrněnce na koních. Vím, že si myslíte, že si tu jen tak sedím a píšu dopisy, ale přísahám, že právě takové psaní mívá mnohdy větší váhu než zbraň. Nemáme příliš příležitostí se Královského sektoru znovu zmocnit, a tak vás na kolenou prosím, abyste tu šanci nepromarnili."

Francis na mě zírá a hrstka mužů za jeho zády, která také slyšela každé slovo, si začne něco šeptat.

Pak se zamyslím nad výčitkou, že lidem z Divočiny jím jejich jídlo, a přepadne mě pocit viny, když si uvědomím, že nám pravděpodobně nosili daleko víc potravin, než bychom nutně potřebovali. Nakonec proto dodám: „A taky nechci svému lidu nic brát. Pokud potřebujete tuhle chalupu, rád se se svými lidmi vyspím v lese. Ujídáme-li vám příliš mnoho zásob, pak trvám na tom, abyste nám dávali méně. Nechci nic víc než to, co mi právem patří. Proto jsem sem nepřišel. Zamířil jsem mezi vás s opravdovým úmyslem vám pomoct." Podívám se na ty ostatní. „Ale to někdy trochu trvá."

Francis něco zabručí a odvrátí zrak. „Přece nenechám krále spát v lese."

„Ale se sekerou bys na něho šel," neodpustí si Thorin.

Francis se zvedne, takže se bojím, že ta poznámka znovu rozdmýchá při, ale starší muž jen těžce vydechne, přejede si dlaní po šíji a zatváří se trochu plaše. „Já jsem chtěl rozsekat jen ty dveře." Kývne hlavou na Quinta. „To *on* nás za váma nechtěl pustit."

Trochu se mi rozbuší srdce, když si uvědomím, jak blízko jsme byli takové výměně názorů. „No," řeknu pak vyrovnaně, „v budoucnu bych vás tedy prosil, abyste nejdřív *zaklepali*, protože pokud máte jakékoli obavy, rád jim popřeji sluchu." Letmo se podívám do davu shromážděných lidí, z nichž se někteří natlačili dopředu, aby lépe slyšeli. „A to platí pro vás pro všechny. Přijdete-li v míru, budu mluvit s kterýmkoli z vás." Zvednu oči ke Quintovi. „Postarejte se o to, aby to věděli i ostatní. Přijmu kohokoli v kteroukoli dobu. Ve dne i v noci."

Zírá na mě, jako bych se malinko pomátl na rozumu, ale pak z kapsy od kabátu vytáhne zápisník a něco si tam poznamená. „Ano, Vaše Veličenstvo."

Otočím se zpět na Francise. „Jste společně s ostatními ochotni čekat?"

„Ano," odpoví muž, ale příliš šťastně se u toho netváří.

Zamyslím se nad Thorinovými informacemi o mladších strážích i Saethově rodině. Pokud se ale skutečně mají pokusit někoho oslovit, nemůžu je poslat samotné. Jsou jen dva, a to by znamenalo příliš velké riziko.

Francis má pravdu. Skutečně jsem slíbil, že tyhle lidi povedu. Možná přišel čas s tím začít.

Prohlédnu si srocení kolem. Všechny ty shromážděné se sekerami a kladivy pevně v rukou.

„K útoku na Královský sektor snad ještě nenastala ta správná chvíle," řeknu, „ale i tak toho můžeme spoustu udělat, pokud jste pořád připraveni jednat."

Francis kývl. „To jsme."

„Dobře. Přijďte sem za mnou zítra večer."

KAPITOLA ČTYŘI

Corrick

Když si pro nás piráti přijdou, máme už s Lochlanem něco, co aspoň připomíná plán. Zatím je to jen hrubý náčrt, ale dobře se nám hodí, protože nebudeme muset příliš lhát.

Přesto se mi ani v nejmenším nezamlouvá.

Před celou stojí šest pirátů včetně Liny. Čtyři muži a dvě ženy, všichni ozbrojení. Většinou mají dýky, nože a kuše, a jeden z nich dokonce i meč. Jakmile otevřou mříž, čekám, že se nahrnou dovnitř, rozdělí nás a svážou nám ruce, ale nic takového se nestane.

Ten nejurostlejší z nich jen kývne směrem ke dveřím. Jmenuje s Myšák a už jsme ho jednou viděli. To jméno je asi jen ironická přezdívka, za níž vděčí své obrovské postavě. Nedá se sice říct, že by vynikal *výškou*, ale svalů má na sobě takovou kupu, že by si nezadal ani s Roccem. Je dokonce hřmotnější než Sablo, jeden z Rianovy posádky

Lovce. Kdyby tenhle Myšák chtěl, klidně by dveře naší cely dokázal holýma rukama vytrhnout z pantů.

Té noci, kdy nás zajali a my se pokoušeli utéct, mě právě Myšák popadl za kotník a držel hlavou dolů jako hadrovou panenku.

„Půjdeme," zavelí Myšák tichým, ochraptělým hlasem. Na takového lamželeza mluví pozoruhodně tlumeně. „Oren je připraven se s vámi setkat."

„S oběma?" zeptá se Lochlan.

Pirát kývne. „Přesně tak."

Zvedneme se tedy ze země a vykročíme za ním.

Piráti nás zatím ani nevarovali a to tady přitom visí tolik zbraní na dosah ruky. Bez pout na zápěstí bychom mohli skočit po dýce a bránit se. Ještě pořád jsme hluboko v lesích, takže kolem není nikdo, kdo by naše věznitele zaslechl a přišel jim na pomoc. Dva proti šesti zase nejsou *taková* přesila. Nejvíc práce bychom měli určitě s Myšákem. Pak je tu člověk s kuší, ale tu má pověšenou nenuceně na zádech. Lina a ta druhá žena se za našimi zády něčemu chichotají, takže nedávají pozor.

Lochlanův letmý pohled mi prozradí, že se mu honí hlavou to samé.

Jenže mi to připadá příliš okaté. Podezřele snadné.

Jako zkouška.

Tohle jsme neplánovali. Sotva znatelně zavrtím hlavou v naději, že se nerozhodne na naše věznitele stejně zaútočit. Tuším totiž, že šlápnout Myšákovi na kuří oko by se nemuselo vyplatit.

Lochlan zase upře oči před sebe. Pokračujeme dál.

Panuje tu větší vedro než ve většině oblastí Kandaly. A taky větší vlhko, což mi hned připomene letní klima ve

Sluncově, našem nejjižnějším sektoru. Teď je ale podzim. Jakmile se vynoříme zpoza stromů, opře se do nás slunce plnou silou a mně okamžitě pod košilí vyskočí krůpěje potu. Paprsky praží tak jasně, že si zakryju oči předloktím, aby mě neoslnily. Pak ale moje boty místo o měkký mech lesa skřípnou o štěrk a já se zamrkáním sklopím pohled.

Jdeme po silnici, která někde vlevo v dálce vede dolů z kopce až tam, kde se najednou vynoří přikrčené budovy, domky a jiné stavby. Táhnou se zdánlivě donekonečna a mezi nimi se hemží lidé, koně a povozy. Takže vesnice nebo možná město. Přímo před námi se rozprostírá přinejmenším dva kilometry široký pás trávy svažující se dolů k moři. Dál už nevidím nic, jen sluncem rozzářenou hladinu, na níž se s příbojem pohupuje pár menších člunů.

Z nějakého důvodu jsem předpokládal, že se spolu s piráty nacházíme na odlehlém ostrově, dobře schovaném a téměř opuštěném. Město sice leží pár kilometrů od nás, ale *liduprázdné* to tu skutečně není.

A to vypadá slibně. Pokud by se nám podařilo utéct, bylo by podstatně snazší se schovat v uličkách města.

„Co je tohle za ostrov?“ zeptám se Liny a Myšáka.

„Silvesse,“ odpoví hromotluk a ukáže na vodu. „Támhle je jih, takže ty ostatní odsud nevidíš.“

Světové strany sám hravě poznám podle slunce, ale protože mi pirát zdvořile odpovídá místo toho, aby mě praštil přes makovici, jen kývnu a řeknu: „Díky, Myšáku.“

Lina ho šťouchne loktem a protočí oči. „Oni přece vědí, kde je jih, ty troubo.“

Myšák se zamračí. „Nejsem trouba.“

Jeden z dalších mužů, ten s mečem, řekne: „Nechte toho. Oba dva.“ Jeho hlas zní ale unaveně, jako by haštěření Liny

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Rozvrať den**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.